

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

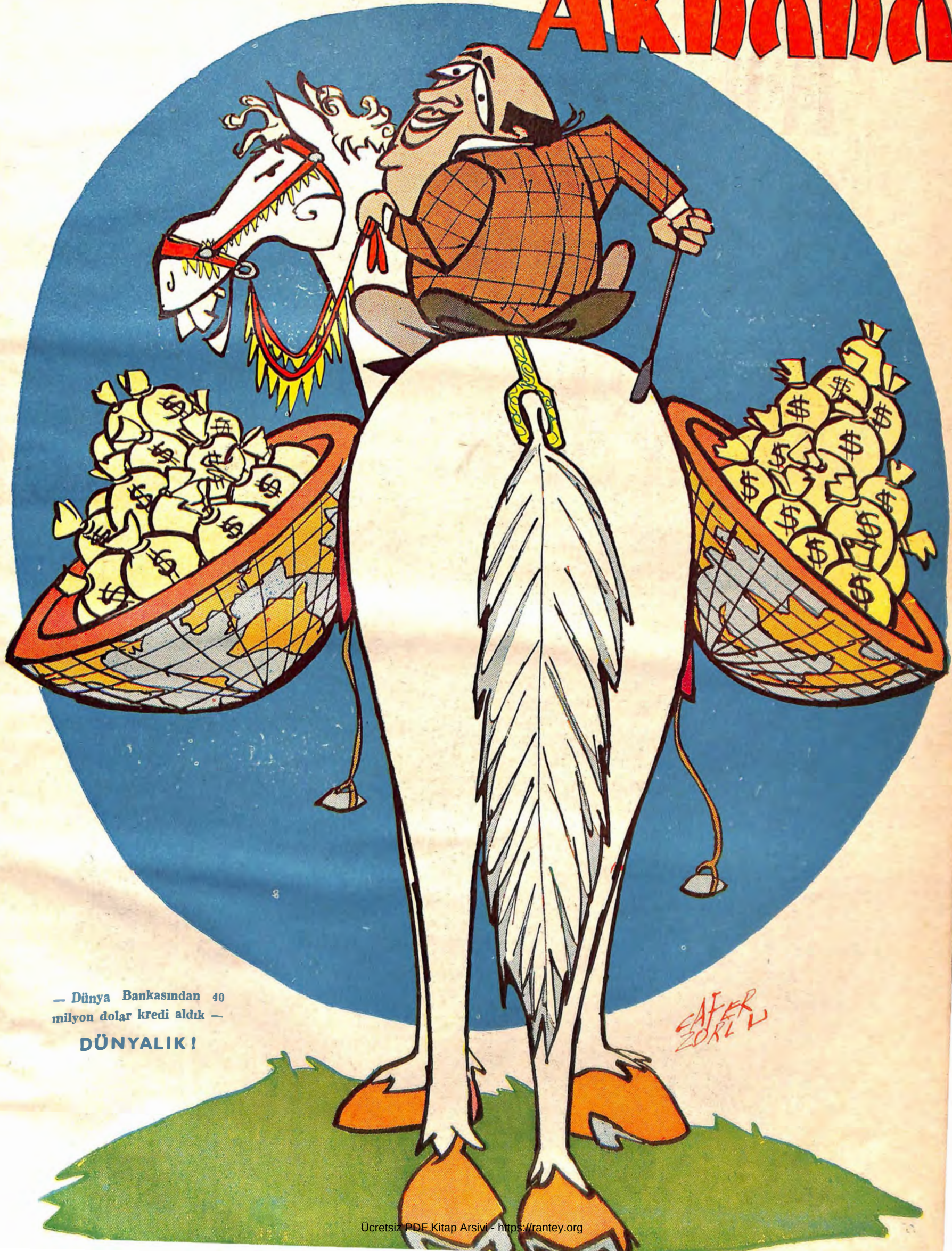
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalhal

— Dünya Bankasından 40
milyon dolar kredi aldık —

DÜNYALIK!

Trikoların en güzeli Saf Yeni Yün'den ve tabii Neyir'den...

Elyafların en güzelinden,
Saf Yeni Yün'den örülmüş
—polo ya da balıkçı,
yelek ya da kazak— Neyir trikolari,
erkek giyimine bambaşka bir kişilik,
apayrı bir hava veriyor.

Saf Yeni Yün'ün yeryüzünde
bir tek garantisi vardır:
Woolmark.
Woolmark etiketli Neyir trikolari
elde yıkanabilir. Katiyen çekmez.
Bollaşmaz. Keçeleşmez.
Boya atmaz.

Yün garantisini Woolmark'tan
Eşsiz güzelliğini Neyir'den alır.

GENE BEKLERİM

GÜNLERCE annem başımın etini yedi:
— Mehmet Ali beye bir uğrayıver, diye.

Bu Mehmet Ali beyle uzaktan akrabamız vardır. Ben pek tanımam. Söylenişine göre sonsuz serveti, sayısız işyeri, ansiklopedilere sığmayacak büyüklükte kültürü varmış.

— Uğrayıp ne yapacağım Mehmet Ali beyde?

— Canım, iki kelime konuşsan bilgin artar. Boşta olduğunu söyleyen, saniyede bir işe sokar!

— Bakalım, yolum düşerse uğrayım.

Üç beş gün sonra babam başladı: — Mehmet Ali beyin selâmı var, Seni sordu, demeye.

— Ne yapacakmış beni?

— Yahu, sucuk, pastırma olmaz ya senden! Ne yapacağımı nereden bileyim? Sordu işte... Bütün gün sağda solda sürteceğine bir uğrayıversen ayakların mı aşınır?

— Pekâlâ pekâlâ, uğrarız.

Haftasına sülâlece dikildiler tepeme:

— Mehmet Ali beye uğradın mı?

Hay sizin Mehmet Ali beyiniz!... — Uğrayamadım henüz.

Kayınpeder:

— Adama karşı çok ayıp oldu, diye dövmünmeye başladı. Tüh tüüüü!.. Bir iki güne kadar geleceğini söylemiştim.

— Beni de yalançı çıkardı bu hınır, diye söylendi annem. Efendim adam, kıbar adam... Biz olsak, bir dâvet ederiz, iki dâvet ederiz, gelmedi mi selâmı bile keseriz! Olgun ve görgüllü adam. Hâlâ nerede karışılacak koluma girer, bürosuna dâvet eder. Artık ne ikram edeceğini bilemez.

Çay söyler, gazoz söyler, onlar bitmeden kahve söyler. Hele bir konuşması var, sanırsın ağzından bal akıyor mübareğin! Kültür geniş, bilgi derya... Onunla konuşmak için söz bulamıyor insan! Kapıdan uğurlarken de mutlaka seni sorar, pek takdir ettiğini söyler, «N'olur, ilk fırsatta uğrasın da iki

lâf edelim» der.

Babam:

— Dün akşam da beni zorla çevirdi, deyince:

— Bu kadar ısrar ettiğine göre kendince bir bildiği, senin için bir düşündüğü vardır elbet, diye eşim yalvarmaya başladı. İşsizliğini duyduysa...

— Elbette oğlum, diye kayınpeder girdi araya. Gururunu incitmek istemediğinden «Gelsin iş vereyim, yardım edeyim» demiyor da, «Yalnızlıktan bunaldım, gelsin de iki lâf edelim» diyor.

Olur mu olur... Alleden kimi görse beni sorduğuna, beni çağıracağına bakılırsa, bizimkilerin fikirlerine yakın bir düşüncesi var demek.

— Pekî, dedim, yarın sabah uğrayım.

Bir sevinç, bir cümbüş, geleceğe ait birtakım plânlarla sabahı güç yaptı ev halkı.

Traş olurken, annem önemli bir hatırlatmada bulundu:

— Aman oğlum gözünü seveyim, karşısında öyle pısırk pısırk durma. Kendine güvenen insanlar gibi, konuşmalarından yürütlüşüne kadar bütün davranışların canlı olsun.

Arkasını babam getirdi:

— Bir köşeye bütümlere susup oturma! Konuş. Olaydan olaya geç, konudan konuya atla, karşındakine konuşma fırsatı bırakma.

— Elbette, dedi kayınpeder. Hangi konuda daha bilgili olduğunu sezmeli ki, sana uygun bir iş vermeli.

Kapıdan çıkarken:

— Aman al şunları yanında bulunsun, diye lise diplomamla çeşitli iş yerlerinden aldığım başarı ve takdir belgelerini yetiştirdi eşim. Bunları gördü mü, her halde senin boş bir insan olmadığımı Mehmet Ali bey şıp diye anlar.

Bilgi yarışmasına katılacak bir kimsenin heyecanı ile fırladım so-kağa! Kültürlü birinin karşısına çıkmanın korkusuyla bürosunun bulunduğu hana daldım, hatırladığım dünyaya olaylarını bir kez daha aklımdan geçirerek kapısını tıklattım. Verilen

komutla da girdim içeri. Beni görürnce ok gibi yerinden fırlayıp:

— Nerelerdesin vefasız? diyerek sarıldı boynuma. Doğru dürtüst bir insan yüzüne, aklı başında bir insan sözüne hasret kaldım. Gel, şöyle otur bakalım.

Karşılıklı birer koltuğa oturduk. O, bizden kimleri gördüğünü, kimlerle bana haber gönderdiğini anlatıyor, ben, derya kadar bilgiye sahip olan bu adamın karşısında so-calamamak için bildiklerimi kafamda sıraya sokuyorum. Sözel geliş «Pakistan» mı dedi? Hemen lâfı ağzından hapıp, «Yaaa, sormayın Mehmet Ali bey» diyeceğim, «Yüzbinden fazla insan hayatını kaybetti. Zavalı halkın ne dolmaz çilesi varmış değil mi efendim?»

Mehmet Ali bey «Skandal» diye bir söz mü etti? Şıp diye konduracaktım cevabı: «Zaten dünyamız skandal çağını yaşıyor beyefendi.

Almanya'da partilerin para karşılığı milletvekili avına çıkmaları skandal sayılıyor da, bizdeki başkanlık seçiminde bazı milletvekillerinin bir yerine iki oy atmaları tabii karşılanıyor.»

Ben, söyleyeceklerimi düzenlerken, Mehmet Ali bey sordu:

— Hangi tarafı tutuyorsun?

Tarafı anladık ama, neyin hangi tarafını tuttuğumu soruyordu acaba? CHP'de Ecevit'çiler vardı, Sa-tır'cılar vardı, Erim'çiler vardı, Pa-şa'cılar vardı. AP'de Demirel'çiler, Bilgiç'çiler, Bozbeili'ler, daha bir sürü taraf vardı. MP'de Bölükbaşı'cılar vardı, Bölükbaşı'ya karşı olanlar vardı. Piyasada vergiye karşı olanlar vardı, taraf olanlar vardı. Öğrencilerin sağcısı vardı, solcusu vardı. Ortadoğu ülkelerinden Arapları tutan vardı, İsrail'i tutan vardı.

Anlayamadım efendim, demek için ağzımı açtım da, henüz «An» hecesini çıkarırken:

— Yok canım, dedi. Tutulacak tarafı kalmadı onun. Günden güne cetvelin dibine doğru iniyor. Ama asıl aksaklık nereden geliyor biliyor musun?

Ne söylediğini anlamadım kıl, aksaklığın nereden geldiğini bileyim.

«Hayır» diyeceğim ya, «Ha» sını söylerken:

— Değil, dedi. Hasan gitse n'olur, kalsa n'olur? Ekibin beyin Cemil'di. Cemil'in yeri Doğan'a verilir mi?

Konuyu kavrayamadığım halde «İdari hatâ» diyeyim de belki rastlatırım, diye düşündüm. Düşündüm ya, fırsat bul da konuş bakalım!

Daha, «İdari» nin «İ» sini söylerken:

— Yoo, dedi, bu konuda İsmail beyin hiç günahı yok!

Hoppalaaa!... Aldık mı başımıza püsküllü belâyı! Konuyu bir kavrasam... Neden, hangi olaydan bahsettiğini bir anlasam...

İsmail beyin savunmasını yaparken aklına geldi, sordu:

— Bir zamanlar sen de aralarından dayın değil mi?

Hay Allah! Az yerlere girip çıkmadım ki... Neresini soruyor? Okulu mu, askerliği mi, en çok üç ay tutunabildiğim iş yerlerini mi? Ben düşünürken, o boyuna konuşuyor. Bir de çene!... Ben dinlemeye yetiştiremezken, o söylemeye nasıl yetiştirebiliyor anlamak mümkün değil!

«Nereyi soruyorsunuz?» demeye hazırlanırken:

— Yahu, ne iyi ettin de geldin, diye başka lâf karıştırdı araya. Bütün gün susup oturmaktan çenelerim paslandı vallahi! Konuşurken, çenemi zor açıp kapatıyorum!

Allahtan zor açıp kapatıyorum da, söylediklerinin yarısını anlayabiliyorum. Ya bir de, konuşmaya talimli olsa!...

Neden derssen, konuşulacak değerde adam yok! Birini karşına alıyorsun, sen politikadan bahsediyorsun, o, seyyar esnafıktan söz ediyor. Sen ekonomiden söz açıyorsun, o hastalık salgını anlatıyor.

Sözünün sonunu beklemeden atıldım:

— Yaa, çoğu kez öyle oluyor. Her konuya aklı eren bir kimse bulmak güç elbet. Hele böyle bir zamanda... — Efendim, önce medeni bir toplum olamadık henüz, diye sözümü kesti.

İş inada bindiğine göre, sonuna kadar dinlemek zorunda değildim:

— Maalesef öyle beyefendi, diyerek ağzına tıkadım lâfı! Bırakın medeniyet, birazcık düşünce olsa...

— Yahu ne iyi ettin gelmekle, diyerek bir elense çekti.

Tekmeyi hazırladım da, vurmaktan son anda caydım.

— Çoktandır istiyordum gelmeyi. Fakat bazı iktisadi zorunlar...

— Yok, dedi, düpedüz hükümetin gevşek davranmasından çıkıyor bu karışıklıklar.

Anlar gibi olmuştum şükür. Öğrenci kavgalarından bahsediyor oimalıydı.

«Efendim, bir sağ-sol tutturdular» diyeceğiz ya... «Efendim» i dedik, «Bir» i dedik, «Sa» derken:

— İ-i, diye kesti, polisiyle, federa-syon temsilcisiyle, valisiyle bütün görevliler kendilerini maçın heyecanına kaptırmışsa, Samsun seyircisi-nin günahı ne?

Küfür etmemek için iki elimle ağ-zımı kapatıp, çıktım dışarı. Merdivenlerden uğurlarken, arkamdan hâlâ konuşuyor, pat pat omuzuma vurarak:

— Yahu ne iyi ettin geldin, diyor-du. Ama oturmadın ki doya doya konuşalım. Beklerim, yine gel. Çel de lâflayalım biraz.

Çıktım. Bir öfkeyle eve gittim, baktım hepsinde birer karış surat!

— Sen bu kafayla daha çok stir-tersin, dedi babam.

Nedenini sordum. Mehmet Ali be-ye uğramış. Ve bütün umudumuzu bağladığımız bu derya bilgili adam:

— Konuştuk, genel kültür bakımından çok eksik Bir saat çene çaldım, dil döktüm. Örnek verdim, bu haftanın maçlarında çıkan olaylar-dan bile haberi olmadığımı gördüm!

Vedat SAYGEL

Opera yangının-da IV. Murat'ın elbiseleri de yan-dı. — Gazeteler —

«CADI KAZANI!»

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI 1970 - 1971 YARIŞMASI

Konu : Siyasi Fıkra
Ödül : Birinci; 1500
İkinci; 1000
Üçüncü; 500 Liradır.

Neden Siyasal Fıkra?

Her yıl düzenlemekte olduğumuz bu yarışmanın bir özelliği de, sağlığında kurucumuzun başarıyla kalem oynattığı türlerin, bugünkü ustalarını meydana çıkarmaktır.

«Bizim Yokuş» ta, Bâbü'lî'ye girişini, «Ben henüz onaltı yaşında bir lise öğrencisi iken bu yokuşa adımımı attım» diye anlatan üstad, gerçekten komple bir yazardı. Amacı, mühendis olmaktı. Cebirde, geometride, fizikte sınıfın gözdesiydi. Ama edebiyat öğretmeninin dikkatini çekecek kadar da şair!... Nitekim daha o çocuk denecek yaşlarda, bir edebiyat dergisinin sayfalarında girdi bizim yokuşa... Çağının, isimleri bugün bile yaşayan ünlü şairleri arasına karıştı.

Binnaz'la Edebiyat Tarihine geçti.

Hürriyet'in kurucusu merhûm Sedat Simavi'nin çıkardığı Diken'de, rica üzerine yazmak zorunda kaldığı manzumelerle mizah edebiyatına karıştı. Bu mesleğin âdeta akbabası oldu. Sonra da Akbaba'nın sahibi.

Makale yazdı, fıkra yazdı...

Bu yılın yarışma konusu olarak, bu sonucunu seçtik işte. Siyasi Fıkra. Mart 1970 ile Ocak 1971 arasında meydana gelen siyasi olayların seçimini ve değerlendirmesini sizlere bırakıyoruz. Ele aldığımız bir olaydan bir fıkra yapabileceğiniz gibi, yukarıda belirtilen tarihler arasındaki sürenin birbirine benzeyen bütün siyasi olayları da bir araya getirebilirsiniz. Dikkat edeceğimiz nokta, olaylar ve fıkralar Türk siya-

si hayatıyla ilgili olmalıdır ve mutlak mizah diliyle yazılmalıdır.

Buyrun, meydan sizin sevgili mizah severler. En önem verdiğiniz olayı ya da olayları seçiniz, yazacağınız fıkrayı bize gönderiniz.

YARIŞMA KURALLARI

1 — Fıkranın mizah niteliğinde olmasına önem verilecektir.

2 — Fıkra gerçek siyasi olaylar üzerine yazılacaktır.

3 — Fıkra konu olacak olaylar Mart 1970 ile Ocak 1971 tarihleri arasında çıkan gazetelerden seçilecektir.

4 — Haberin alındığı gazete, tarihi ve haber başlığı ile fıkranın başına not olarak eklenecektir.

5 — Yazılar daktiloyle, kâğıdın bir yüzüne yazılacaktır.

6 — Fıkranın uzunluğu iki dosya kâğıdını geçmeyecektir.

7 — Yarışmacı bir fıkrayla katılabileceği gibi, birden çok fıkrayla da yarışmaya katılabilir.

8 — Yarışmaya katılan yazıların üçer kopya olması, altında açık isim ve adresin bulunması...

9 — Usta, amatör ayırmaksızın herkese açık olan bu yarışmada, isteyen takma ad kullanabilir.

10 — Takma ad kullananların, gerçek isim ve adreslerini bir başka zarfa koyarak, yarışma dosyasına katmaları gerekmektedir.

11 — Yarışma zarfının üstüne «YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI» ibaresinin konması...

12 — AKBABA Dergisi, Divanyolu — İSTANBUL adresine postalanması...

13 — 9 Aralık 1970'de başlayan yarışmaya katılacak olanların yazılarını en geç 1 Şubat 1971 tarihine kadar elimize geçecek şekilde postalaması...

14 — Yarışma yazılarının daha önce hiçbir yerde yayımlanmamış olması gereklidir.

15 — 2 Şubat 1971'den sonra yarışma yazıları jüri tarafından incelenecek, birinci, ikinci, üçüncü gelen eserler 11 Mart 1971'den sonra ilk çıkacak AKBABA'da yayımlanacaktır.

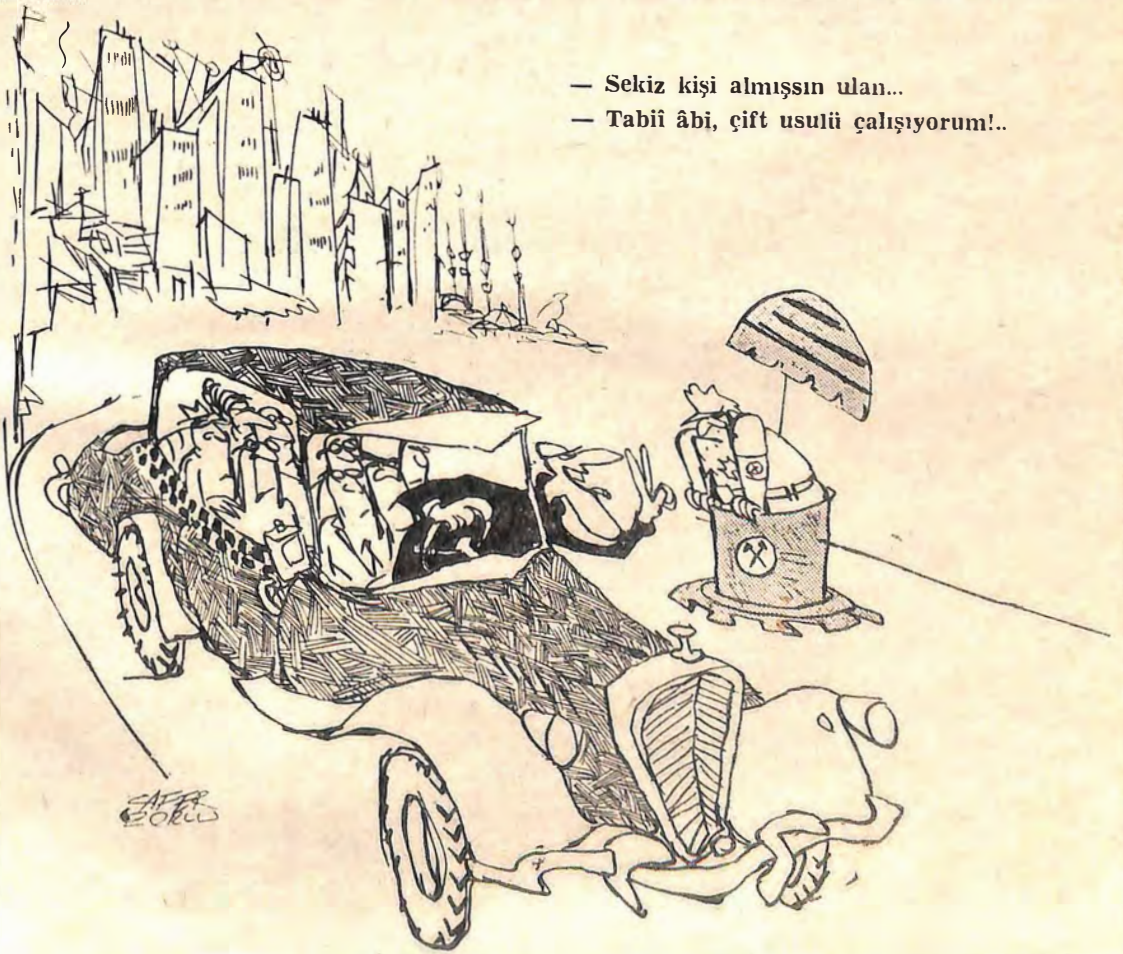
16 — Beğenildiği halde ilk üç dereceye giremeyen eserler de ayrıca değerlendirilecek, dergimizde yayınlanarak yazarlarına telif ücreti ödenecektir.

17 — Yarışma sonucu açıklandıktan sonra gerçek kimliklerinin öğrenilmesini istemeyen yarışmacılar, bir hafta içinde yarışma zarflarını geri almazlarsa, AKBABA beğendiği yazıyı yayımlamakta, yazarının kimlik zarfını açmakta serbesttir.

Düşünün, sizce son bir yılın en önemli siyasi olayı hangisiyse onu ele alın, mizah niteliğinde olmasına önem vererek yazın ve AKBABA adresine postalayın. Hepinize başarılar dileriz.

Yazısız

— Sekiz kişi almışsın ulan...
— Tabii âbi, çift usulü çalışıyorum!..

MESHUR ADAM

MUZAFFER İZGÜ

BİZİM bir milletvekili dostumuz vardır. Geçenlerde bir akşam o-turmak için bize geldiler... Bu dost, daha çok babamın dostu oldu-ğu için, onlar konuştu, biz dinle-dik. Babam hiç politikaya katılma-mıştı ama, bu milletvekili dostu, da-ha anasının karından politikaya başlamıştı. Neden dersiniz, dos-tumuzun babası da politikacıymış...

O akşam geç vakitlere kadar otur-dular... Bizim pederin işlerinden ko-nuştu, sonra gençliklerinden... Bir ara babama:

— Yahu, bir atılmadın be Rıza bey politikaya, dedi. Bak, atılsaydın benim gibi politikaya, şimdiye kat kat apartmanların, çifter çifter ara-baların olurdu. Zor değil ki politi-kacılık, zamana zemine uydu mu, gerisi fasa fiso. Bir de genel başka-nının sözünden çıkma, hepsi o ka-dar... Baktın çıkmak zorundasın, o zaman başka bir partide yerini ayar-la, ondan sonra, eski partinin ne kadar kirli çamaşırı varsa dök orta-ya, ondan sonra, bas git öteki par-tiye...

Bir ara gözleri bana ilaştı:

— Ne o, hâlâ o küçücük memur-lukta mısın? dedi.

— Evet, dedim...

— İyi iyi, dedi, küçük memur ol-manın da bazı zevkli yanları olma-lı... Hiç olmazsa insanı kimse tanı-maz. Şöyle sokağa çıktın mı, rahat rahat yürüyorsun. Ama bir milletveki-li, bir büyük adam, bir zengin, öyle mi ya, herkes tanır...

Güldü:

— Fakat aklıma bir şey geldi, de-di. Dur istersen seni meşhur ede-yim...

— Vallahi Hilmi bey, ne bende imamlık var, ne de bizim hanımda ses...

Daha çok güldü:

— Öyle değil canım, dedi. Ben seni başka türlü meşhur edeceğim...

— Nasıl?

— Yarından sonra götürlürsün...

O gece öyle bir sevindik ki aile-cek, sabaha dek gözümüzde uyku gir-medi.

Karım:

— Baksana ayol, ne dedi, küçük memurları kimse tanımaz dedi, ama bir milletvekilini, bir büyük adamı, bir zengini herkes tanır, dedi. Seni milletvekili veya büyük adam yap-mıyacağına göre, meşhur olman için geriye ne kalıyor, bir tek zenginlik. Galiba sana bankanın birinden kre-di bulacak.

— Olmaz yahu, dedim.

Bu kez babam aldı sözü:

— Neden olmasın, dedi. Hilmi bey benim eski arkadaşım, mahalle ar-kadaşıdır. Bugüne dek onun ya-nına gidip hiçbir şey istemedik ki, bakmışsın, biz istemeden yapmak is-ter bu işi, yazar sana bir kart, gider bankanın birinden dünyanın kredi-sini alırsın. Ondan sonra, buradan Doğu Anadolu'ya zeytinyağı sabun gö-türürüz, oradan buraya peynir geti-ririz, dünyanın parasını kazanırız...

— Yok canım, dedi o akşam biz-de misafir bulunan büyük ablam. Siz ne dersiniz deyin, bu iş para işi değil. Öyle bir şey olsa adam açık açık söylerdi, yarın gel, sana banka-nın birinden kredi alayım, zengin ol git derdi... Bana kahırsa Hilmi bey, kardeşimi yakışıklı gördü, film-ci dostları falan olsa gerek, onlara bir film çevirmelerini teklif edecek.

— Benimle mi? dedim.

— Tabii, dedi, Alan Delon'dan ne farkın var?

Karım atıldı:

— Dünyada olmaz, diyerek. Ben kocamı artist kadınlarla paylaşı-mam. Ertuğrul evinin erkeğidir ve evinin erkeği olarak kalacaktır. O-nun meşhurluğu da, meşhurluğu da yerde kalsın...

— Aa aza, delisin vallahi, dedi bal-dızım... Sonra ablasını razı etmeye çalıştı:

— Bak ablacığım, öyle mutlu bir yuva kurmuş artistler yok mu? İşte Richard Burton'la karısı Elizabeth Taylor. Nerdeyse adam karısını tu-valette götürüp getirecek... Sen gel razı ol bu işe...

— Dünyada olmam...

Büyük kızım, elindeki gençlik der-

gisini bir tarafa attıktan sonra:

— Neden olmazmış, dedi, bakmış-sınız babamı aranımancı yapar... Babacığım, kimbilir gitar ne yakı-şır sizin elinize...

— Kızım benim sesim yok...

— Aa aaa, hangisinin var? Şöyle sesinizi biraz kısarsınız, sonra favo-rilerinizi ağzınızın içine dek, ense traşınızı da omuzlarınızın üstüne dek uzatırsınız, oldu bitti... Tamam tamam, Hilmi bey amcamın söyledi-ği bu, asla başkası olamaz...

Karım:

— Bakın, buna bir şey demem razı olurum, amma bir topluluk ku-rarsa, içinde kız mız istemem... de-di.

Futbola hayli meraklı olan oğlum: — Belki de babamı takımın biri-ne oyuncu olarak transfer ede-cek, dedi.

— Oğlum, ben daha futbolun fe'si-ni bilmem...

— Olsun babacığım, o zaman sizi antrenör yaparlar. Babacığım var ya, sizi Hilmi bey amca takımın bi-rine kaleci olarak şöyle ikiyüz bin liraya transfer ederse yaşşadık, ba-na o zaman bir futbol ayakkabısı-yla, o gösterdiğim topu alırsınız de-ğil mi?

— Şey, almasına alırım ama, dur bakalım oğlum, hemen dereyi gör-medem paçaları sıvama...

Büyük amcam:

— Ben Hilmi beyi çok iyi tanı-rım, dedi. Bir şey dedi mi, mutla-ka yapar. Mademki sana, seni meş-hur edeceğim dedi, öyleyse meşhur edecektir. Hiçbirinin aklına gelme-di ama, benim aklıma geldi. Ertuğ-rul'u gazeteci yapacak, sonra da devletin en mahrem haberlerini ona sızdıracak, o da bu sayede hem pa-ra kazanacak, hem de meşhur ola-cak...

— Aman, dedi karım, ne güzel şey o öyle... Ertuğrul, gazeteci olur-san Başbakanla beraber biz de yurt dışı gezilerine katılır mıyız?

Ben daha bir şey demeden, ufak baldızım:

— Enişte, bana Paris'ten bir elek-trikli saç maşası getirirsin değil mi? dedi. Bir arkadaşımda gördüm, öy-le bir maşan olacak kuaföre gitme-ne hiç mi hiç gerek yok...

— Olur olur, getiririm, dedim...

Hilmi bey gittikten sonra biz tüm aile belki daha iki saat bu meşhur olma lâflarını konuştuk. Geç vakit akraba misafirlerimiz gittikten son-ra karı koca yalnız kalınca, tekrar sil baştan yaptık meşhurluk konuş-malarını. Karım:

— Bana bak Ertuğrul, artistlik falan derse sakın kabul etme ha, di-yordu.

— Yahu, zaten ben beceremem ki, diyordum. O:

— Hadi canım sen de, hangisi be-ceriyor ki, şöyle boyunu bosunu gös-ter, tamam. Ama kredi meselesi o-lursa, sonra ses sanatkarlığı olur-sa, onlara bak bir şey demem...

Konuşmaya biraz ara veriyorduk, karım tekrar başlıyordu konuşma-ya:

— Şey Ertuğrul, araba alırsız de-ğil mi?

— Niye almayalım canım?

— Hem bu evden de çıkarız.

— Elbette... Artık o zaman apart-man katı falan alırsız...

— Biliyor musun şekerim, bir mantoluk gördüm vitrinin birinde, biraz pahalı ama, alırsın değil mi?

— Kaç lira metresi?

— Üçyüz lira...

— Eh, bizim aylıkla ancak iki metre alınır, ama o zaman meşhur olunca, elbette alırım...

— Kendine de bir kupon kumaş...

— Yaa...

— Ama canım neden söylemedi bu Hilmi bey ne yapacağını, yarın-dan sonra görün dedi.

— Karıcığım, adamcağıza bir gün müsaade etmeyelim mi? Gereken yerlerle konuşup görüştüğümüzden sonra, bize haber verecek...

İnanır mısınız, devrisi günü işe bile gidemedim heyecandan... Tüm akrabalar da sabahın kör ışığında toplandılar bizim eve... Hepsi de sabaha dek bu konu üzerinde kafa patlatmışlar, yepyeni meşhur olma yollarıyla gelmişlerdi bizim eve. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Ba-bam:

— Yahu, vallahi merakımdan çatlaya-cağım, dedi, ne yapacak acaba?

Büyük amcam da:

— Ben de, diyordu...

Ötekiler:

— Biz de, diyorlardı.

Sonunda oturduk, tüm ailece bir karar aldık:

— Gidelim ve şu yakındaki bak-kaldan Hilmi beye telefon edelim...

Altı kişi birden girdik bakkalın dükkânına. Aradık ve Hilmi beyi bulduk. Hilmi bey gevrek gevrek güldü telefonda:

— Canım yarına dek bekleyin, val-lahi billâhi meşhur edeceğim sizin Ertuğrul'u, dedi...

Tekrar döndük geldik eve... Baş-ladık tekrar toto tahminlerine... İ-nanır mısınız, o gece de tüm aile-ye uyku hak getire...

Babam, sabahın yedisinde telefonu açtı Hilmi beye:

— Hilmi bey vallahi sabırsızlıkla bekliyoruz, dedi.

— Aa aaa, dedi Hilmi bey, Ertuğ-rul meşhur oldu bile.

— Aman efendim, nasıl olur, an-lamadık...

— Yahu amma da meraksız insan-larsınız ha, siz hiç sabah sabah ga-zete okumaz mısınız be, alın oradan bir gazete...

Hilmi bey, kahkahalar atarak te-lefonu kapattı...

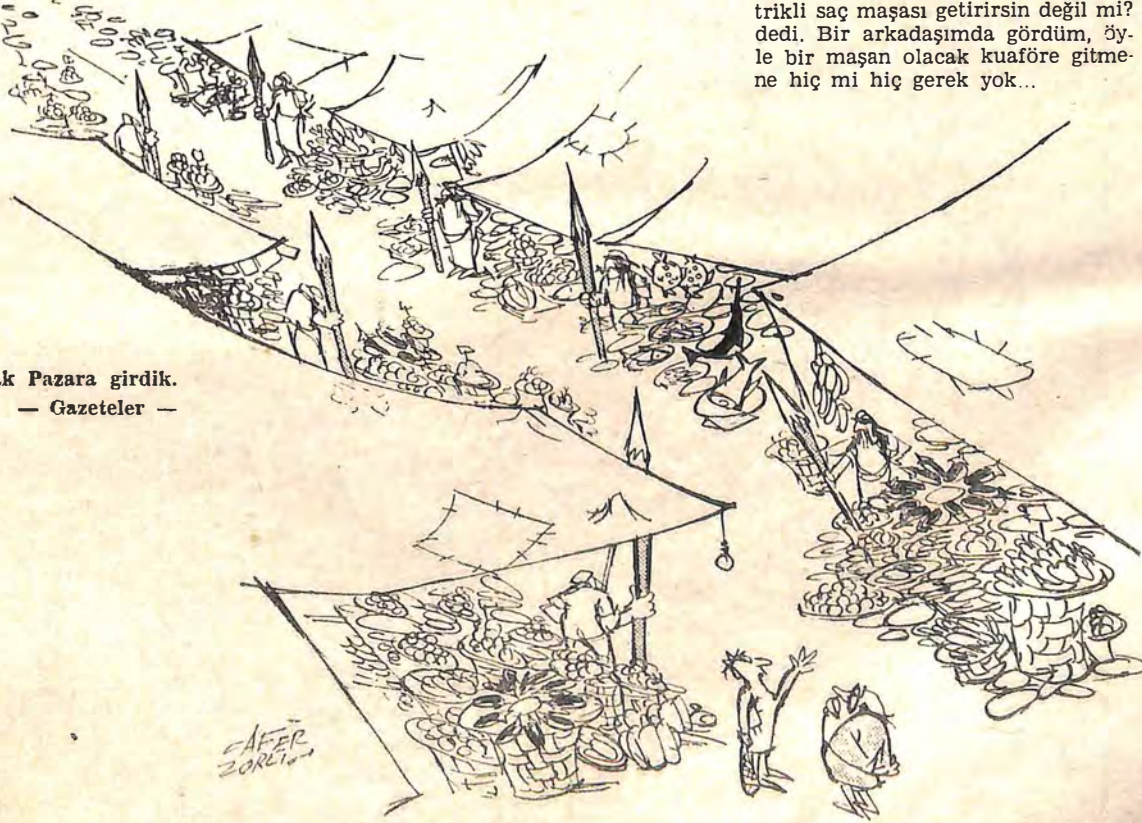
Altımız birden koştuk gazete ba-yiine, aldık oradan bir gazete. İlk sayfasına baktık, şöyle bir haber vardı:

«Meclis Başkanlığı seçimleri sıra-sında Demirel ailesi ve Şellefyan'la birlikte bir oy da adına çıkan Ertuğ-rul Öndergiden günün adamı olmuş, dört siyasi partiden transfer teklifi almıştır.»

Şimdi altımız birden, ailemizin is-rikbalt bakımından hangi partiyi seçmemiz gerektiğini düşünüp duru-yoruz.

Muzaffer İZGÜ

Ortak Pazarı girdik.
— Gazeteler —

— Erkekseniz bu pazara girin de görelim beyefendi!..

SİZİN İÇİN

SALLA ŞU MERETİ!

Bizim Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Refik Fırat, meslektaşlar arasında «Pir» olarak anılır. Ona bu «Pir»lik babacan görünüşünden çok, ellerinin titrek oluşundan takılmıştır.

Bir gün, arkadaşlardan biriyle 'avlaya tutuşurlar. Pir yener, arkadaş kızar. Pir yener, arkadaş kızar. Üçüncü parti de marsla sonuçlanacağı sırada:

— Zar tutuyorsun Pir, diye oyunu durdurur karşısındaki. Salla şu mereti!

Pir, bir arkadaşının öfkeli suratına bakar, bir hâlâ sallanan titrek ellerine bakar:

— Ulan Allaha kork, der, elime geçti mi zar zaten kendiliğinden sallanıyor oğlum. Ayrıca «Salla» diye ne zorlarsın beni, bilmem ki...

Lütfi KALELİ
Sebat Gazetesi Sahibi
MALATYA

NEREDEN ANLADIN?

Dersin en heyecanlı yerinde kapının vurulması, öğretmeni küplere bindirir. Canı sıkın, kaldığı yerden anlatmaya başlayacağı sırada kapı yeniden vurulur. Bu terbiyesizliği yapanı bir güzel haşlamak gerektiğini içinden geçirirken, arka sıralarda oturan öğrencilerden birinin «Gel» demesiyle kapı açılır, sınıfa müfettiş girer.

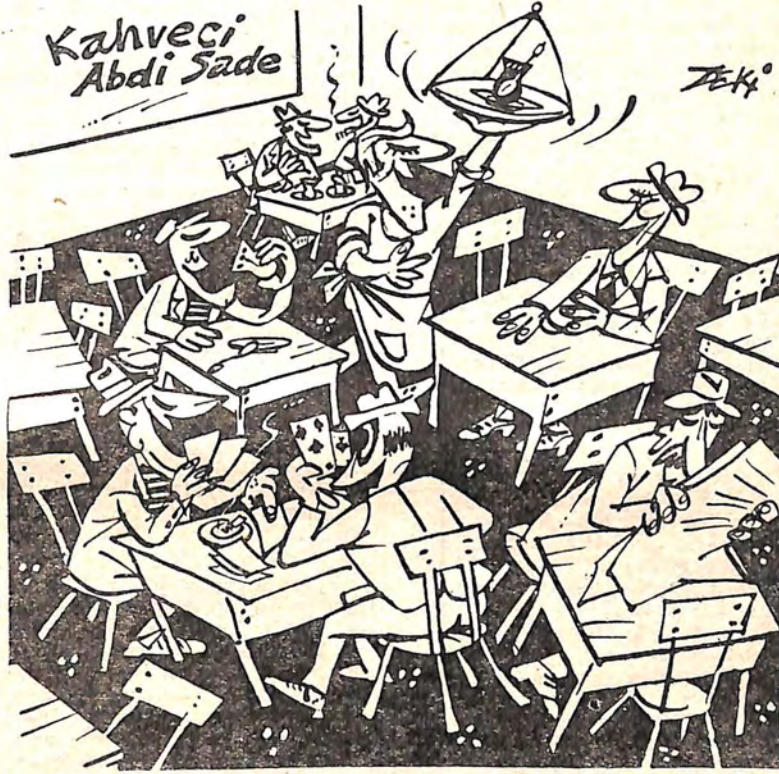
Öğretmen biraz şaşkın, biraz kızgın, «Gel» diye seslenen öğrencisine fısıldar:

— Kapıyı vuranın müfettiş olduğunu nereden anladın?

Çocuk cevap verir:

— Sizin, «Gel» diyemeyişinizden...

Ferhan ERCAN
Çalyer Köyü Öğretmeni
Kandıra/İZMİR

— Bu işe girmeden önce, garsonluk yaptığımı nerden bildiniz Allah'aşkına?..

NE YAPIYOR?

Okulun idare bölümündeki koridorda durmuş, elindeki Pay Kuponlarını sayıyordu. Sınava hazırlanması gerekirken kupon saymasına akıl erdiremeyen bir arkadaş kolumu çekti:

— Ne yapıyor bu? diye sordu. Tek dersten takıntılı değil miydi?

Benden önce, bir başka arkadaş atılıp:

— Evet, dedi. Hocanın yüz Pay Kuponuna bir puan verdiğini duymuş, kuponları toplayarak sınava koşmuş!

Ahmet ÇOLKESEN : Akkırmanlı Sk. 24/13 Nişantaşı/İstanbul

BAŞLIK

Tokat'ın bir köyünde öğretmenlik yapıyordum. Ziyaretime gelen bir başka öğretmen arkadaşla birlikte, davetli olarak Hüseyin Çakmak'ın evine gittik. Ev kalabalık. Gençler hemen hemen konuşmalara hiç katılmıyordu. Sohbetin konusu, başlık parası... Alınır, verilir, az alınır, çok alınır, alınmamalı derken Hüseyin Ağa:

— Burada başlık parası yedi-sekiz binin altına düşmez, dedi.

Uzandığı yerden lütfen karışan bizim öğretmen arkadaş:

— Çok, dedi. Bizim Çorum'da bin liraya dilediğin kıızı alırsın.

Hüseyin Çakmak bir, odada dizen turan köylüye baktı, bir de bacaklarını uzatmış fikir yürüten öğretmen arkadaşına baktı:

— Eee, dedi, paraya kıyan iyi döl alır. Bin liralık karıdan alınacak çocuk da, ancak senin gibi olur!

Seyfettin PALA
Ekincilik Köyü İlk Ok. Öğ. TOKAT
ZAMANE

Arkadaşlarla oturmuş konuşuyorduk. Kızlardan biri, arabaya karşı olan özel merakından bahsediyordu. Hattâ bunun için para biriktirmeye bile başlamıştı. Fakat, biriktirdiği para ile beraber araba fiyatlarının yükselişinden şikâyetle:

— Ne yaptım para göreyim bir araba bulamadım, deyince arkadaşlardan biri cevabı yaptırdı:

— Araba bulamıyorsan, sen de bir arabalı buluver artık!

İbrahim AKYÜREK (Öğrenci)
Terakki Mah. Dereçi Sk. No. 2/2
ZONGULDAK

* SİZİN İÇİN sahifesinde yayımlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA aboneliğini olacağını açıklar, espri dolu yazılarınızı bekleriz sevgili okurlarımız.

FUTBOLUMUZ CURCUNA

Son günlerde gazetelerimiz, kulüplerin birikmiş vergi borçlarını ödememekte ısrar ettiklerine dair haberlerle dolu. Maliye ilgilileri bu verginin gerçek mükellefinin futbolcu olduğu görüşünde... Transfer ayında avuç dolusu para alıp, vergisini ödemeyen futbolcularımıza ve ayağını yorganına göre uzatmayan kulüplerimize, eski bir futbolcu olarak aşağıdaki şiiri ithaf ediyorum.

Topu görsen, yanından kaçarsın bomba diye,

Gol atarsın taksitle, koşarsın veresiye;

Bir çalım seyirciye, bir çalım da vergiye:

Hem futbolcu, hem kulüp sahip çıkmaz borcuna,

Yalan değil, doğruymuş; futbolumuz curcuna.

«Üçyüzbinden aşağı imza atamam» dersin,

Paraları barlarda, gazinolarda yersin;

Arkadan da ağlarsın: «Vergimi kulüp versin!»

Hem futbolcu, hem kulüp sahip çıkmaz borcuna,

Yalan değil, doğruymuş; futbolumuz curcuna.

Saman alevi gibi ara sıra parlarsın,

Gece barda uyuklar, gündüz maçta horlarsın;

Seyirci yuh çekince sen bu işe şaşarsın.

Hem futbolcu, hem kulüp sahip çıkmaz borcuna,

Yalan değil, doğruymuş; futbolumuz curcuna.

Yesen de tonla dayak, yine pavyon basarsın,

Söyleneni ne dinler, ne de kulak asarsın,

Top oynarken kendini kontlar gibi kasarsın;

Hem futbolcu, hem kulüp sahip çıkmaz borcuna,

Yalan değil, doğruymuş; futbolumuz curcuna.

Gece hayatı sende, sayısız metres sende,

Otuzda pilin biter, kırkta olursun dede;

Hatırlatması bizden: «Lütfen vergini öde!»

Hem futbolcu, hem kulüp sahip çıkmaz borcuna,

Yalan değil, doğruymuş; futbolumuz curcuna.

Önce devlete kazık, sonra ihanet bize;

Niye çıktın sahaya, seni bekliyor müze!

Bir de vergi vermezmiş, bak sen şu açığöze!..

Hem futbolcu, hem kulüp sahip çıkmaz borcuna,

Yalan değil, doğruymuş; futbolumuz curcuna.

Futbolcu sefahata, kulüp borca dalınca,

Sonunda her ikisi meteliksiz kalınca;

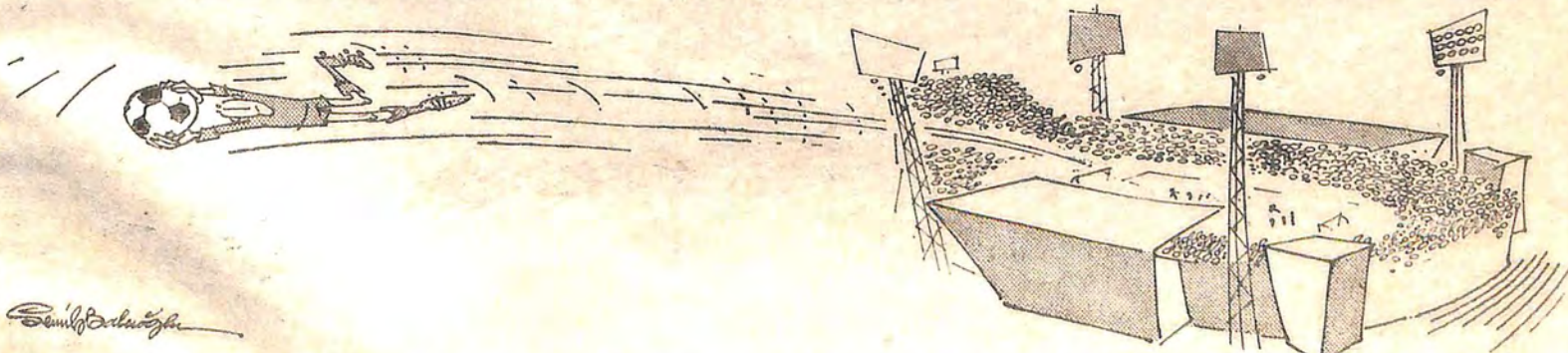
Devlet «Vergini öde!» diye haber salınca:

Hem futbolcu, hem kulüp sahip çıkmaz borcuna,

Yalan değil, doğruymuş; futbolumuz curcuna.

Özbir GÜN

İş Bankası — GEDİZ

ANKARA'NIN HAYASI

ARALIK ayı Ankara'nın kirlenmeye başladığı aydır. Bu kir hiçbir şekilde siyasi bir anlam taşımayıp doğrudan doğruya sözlüklerdeki «Kir» kelimesinin karşılığıdır. Ankara, coğrafi bakımdan çevresi tepelerle çevrili olup bu tepelerin ortasındaki çukurda kurulmuştur ve bir bacanın dibini andırır. Aralık ayı ile birlikte kalorifer dumanları kentin tepesine bir kara bulut gibi çöker ve Ankaralılar kış boyunca kalorifer dumanı, katran, kurum gibi gıda maddeleriyle günlük kalori ihtiyacını karşılarlar. Hele bu yıl Personel Kanununun intibak ölçülerine göre maaş alan veya alamayan memur halkı —henüz zam görmeyen— duman, katran ve kurumu gıda temini cihetine gitmeye başlamıştır... NATO, CENTO ve benzeri kuruluşların uzmanları yaptıkları bir inceleme sonucunda Ankara'da yaşayan bir kimsenin hiç sigara içmemesi halinde günde beş paket Birinci sigarası içmişcesine kurum yuttuğu sonucuna varmıştır. Röntgenciler Birliği Bilimsel Araştırma Komisyonunun bir raporunda da, her üç Ankaralıdan birinin ciğerlerinin Ereğli Kömür İşletmelerindeki Kozlu maden ocağından farksız olduğu sonucuna varılmıştır. Maden Teknik Arama Genel Müdürlüğü jeologlar heyeti de Zonguldak madenlerinin günün birinde tükenmesi halinde, kömür çıkarma işlemine Ankaralıların ciğerlerinden başlanabileceğini ileri süren bir rapor hazırlanmıştır... Bütün bu raporların yanı sıra Ankara Belediyesi çeşitli dış kuruluşlarla işbirliği yaparak Ankara'nın bu dumanlı havasına karşı bir proje hazırlamıştır. Proje MİS baş harflerini taşımakta ve Merkezi Isıtma Sistemi anlamına gelmektedir. Dış kaynaklardan finanse edilecek olan proje gerçekleştirildiği takdirde bütün Ankara bir merkezden ısıtılacak ve böylece Merkez-i Hükümet tam adına yarasır bir ısıtma sistemine kavuşacaktır. Öte yandan Tekel Genel Müdürlüğü de Ankara'nın dumanlı havasında önemli bir rol oynayan filtreli sigara tüketimiyle ilgili bir proje hazırlamaktadır. Merkezî Isıtma Sistemi paralel olarak hazırlanan bu proje de Ankaralıların bir merkezden sigara içmelerini öngörmektedir.

Bir İtalyan firmasına ısmarlanan projeye göre, Ankara'nın Maltepe semtine cami minaresi büyüklüğünde bir Maltepe sigarası yerleştirilecek ve bu sigaranın altındaki cihaz-

dan çeşitli merkezlere ve oradan da evlere kadar uzanan ince sigara boruları döşenecektir. Proje tamamlandıktan sonra Ankaralılar sigara içmek istedikleri zaman, evlerindeki nargile ağızlığı şeklindeki boru uçlarını kullanacaklar ve bir merkezden sigara içebileceklerdir. Bu sistemin adına da «MSS» yani Merkezi Sigara Sistemi adı verilecektir. MSS'nin kuruluş ve kadro yönetmeliği dünkü Resmi Gazetede yayınlanmış olup Sivil Savunma uzmanları kadrolarının unutulması yüzünden konu yeniden Bakanlar Kuruluna gelmiştir.

Örsan ÖYMEN

BİRAZ DA EĞİTİM

Başkent'in bundan önceki sayılarında yeni Alfabe'den söz ederek bir nebze eğitim sorununa değinmiştik. (!) Bu sayımızda Alfabe'yi aşarak Ortaokul ders kitaplarına dokunalım. Örneğimiz: Niyazi Akşit'in Ortaokullar İçin Tarih (I) kitabı.

Sayfayı çeviriyoruz; Bölüm: İnsan tarihine giriş. Burada sorular var. Soruları kitaptan aynen aktarıyor ve «Böyle başa böyle tarak» ölüştüyle cevaplıyoruz.

Soru: İlk insanların en önemli buluşları nelerdir?

Cevap: Falçata, Sürmene bıçağı, ustura ve V-3.

Soru: İnsanlar nasıl ilerlemişlerdir?

Cevap: Uygun adım marş söyleyerek!

Soru: Tarih okumak neden Türk çocukları için büyük bir zevktir?

Cevap: Japon çocuklarından daha yüksek not almak için.

Soru: Yontma taş devrinde insanlar nerelerde oturmuşlardır ve ne ile geçinmişlerdir?

Cevap: Yontma taş devrinde insanlar taş yontmak yüzünden oturmaya vakit bulamamışlardır.

Soru: İlk insanlar ateşten ne şekilde faydalanmışlardır?

Cevap: Mamut pirzolası ve iki defa çekilmiş bizon kıymasından köfte pişirerek.

Soru: Bugün kaç türlü takvim kullanılmaktadır?

Cevap: Banka ve ilaç firmalarının toplamı kadar.

Soru: Tarih ne zaman başlar?

Cevap: Öğretmen sınıfa girdiği zaman!

50 TÜRK KÜÇÜĞÜ:

DOLAKSIZOĞLU SÜLEYMAN SAMİ DEMİREL

(1924 — ?)

Bölüm : 2

Çoban Sülli, çocukluk anılarını anlatırken, merkebin sırtından düşüp, ağladığı günleri hiç unutmaz. Fakat düşe kalka, oturmasını da öğrenen Dolaksızoğlu Çoban Sülli bu antrenman sayesinde bugün kıratın sırtında; cümle sirk cambazlarına taş çıkartacak bir çeviklikle durabilmekte ve her türlü akrobasi hareketini büyük bir ustalıkla becerebilmektedir. Hem de kıratın nallarına hemen her temsilde muz kabuğu konulmasına rağmen!...

İslâmköy İlkokulunun en iyi öğrencilerinden 57 Sülli'nün en sevdiği yemek, «Gıyması tenir üstünde çift bıçağınan gıymış ve de muska muska sarılmış» lâhana dolmasıydı. Anası Ümmühan'ın elinden çıkan bu lâhana dolmalarını daha ilkokulu bitirmeden bir çırpıda midesine indiren Sülli bu sayede İslâmköy'ün en gürbüz çocuğu olarak göze çarpıyordu.

Fakat savaş yıllarında «muska muska sarılmış» lâhana dolmaları hayâl olmuş, İslâmköy halkı da fakir fukara arasına karışmıştı. Çoban Sülli o zamanlar onbir yaşlarındaydı. Bir gün, buğdayı eşeğinin sırtına yüklemiş, tarladan köye dönüyordu. Birdenbire ortalık kararmış, gökten ceviz büyüklüğünde dolu yağmaya başlamıştı. Başı, doğusundan bu yana sıfır numara traşlı olduğu için dolu'lar çarptıkça acayip sesler çıkartıyor, bu arada canı da fena halde yanıyordu. Çareyi eşeğin altına saklanmakta buldu... Dolu geçinceye kadar orada kaldı. Sonra merkebin kuyruğunu kaldırıp gökyüzünün açıp açmadığını kontrol etti ve köyüne döndü. (Bu macera en yakın çocukluk arkadaşı 52 Nuri tarafından Günaydın gazetesi muhabiri-ne anlatılmıştır. O zamanki Çoban Sülli'nün sıra arkadaşı 52 Nuri şimdi tahsildarlık yapmaktadır ve İslâmköy İlkokulundan sonra okumamıştır.)

Oysa Dolaksızoğlu Süleyman Sami, İslâmköy İlkokulunda Dış

Koruma ve Beden Eğitiminden zayıf olmasına rağmen iyi bir diploma alarak, 1935 yılının bir Ağustos günü babasının himayesinde ve yine emektar merkebin sırtında, Ortaokula kaydolmak üzere şehire doğru yol almıştı. (Bu yolculuk sırasında babasının merkebe binip, Sülli'nün elde değnek yayan yürüdüğü mü; yoksa Sülli'nün merkep sırtında, babasının yayan mı olduğu konusunda —Nasrettin Hoca dahil— hiçbir kaynak kesin bir bilgi vermemektedir.)

238 okul numarasıyla Isparta Ortaokuluna kaydolun Dolaksızoğlu, ilk iki yılını burada, üçüncü yılını ve liseyi de Afyon'da geçirdi. Ortaokulda bütün derslerden alırken müzikten ve beden eğitiminden yine zayıftı. Sesindeki kabiliyeti sezemeyen müzik hocası bu hatasını aradan yıllar geçtikten sonra anlayacak ve İslâmköy bir yana; Ankara'dan söylediği şarkıların bir anda nasıl yurt sathına yayıldığını ancak 1965'ten sonra farkedecekti.

Afyon'daki lise yıllarını İstanbul'daki üniversite hayatı izleyecek, Dolaksızoğlu Süleyman Sami Demirel'in Teknik Üniversiteye kaydolması için büyükannesi alına dizdiği beşbirlikleri bozdurmak zorunda kalacaktı. (Genç Sülli böylece altın tüketmeye önce aile hazinesinden başlıyordu.)

Fakat araya bir düğün girdi. Akrabadan ve bitişik köyden Nazmiye ile Afyon Lisesi mezunu Süleyman'ın düğünü... İslâmköy'de davullar zurnalar vurmaya başlamış, gelin, kıratın üstünde köye gelmişti. Fakat o ne? Ortada damat yoktu. Herkes damda boşuna Sülli'yi aramış, ağıllara bakılmış fakat damat sanki sır olmuştu. Bir telâştır kapladı İslâmköyü... En yakın arkadaşlarından İbrahim Gökmen'in akına birdenbire mezarlık geldi. Öyle ya, damatla heves edip bekârlığa paydos diyen bir erkek her halde mezarını da önceden hazırlamayı düşünüyor olmalıydı... Fakat iş öyle değildi... Sülli, derslerine genellikle mezarlıkta ki uzun selvi ağacının gölgesinde çalışırdı. Sınıf arkadaşı İbrahim de bunu biliyordu. Nitekim köy halkı mezarlığa geldiğinde Sülli, selvinin altında ders kitabıyla başbaşa bulundu. Muhtar bağırdı:

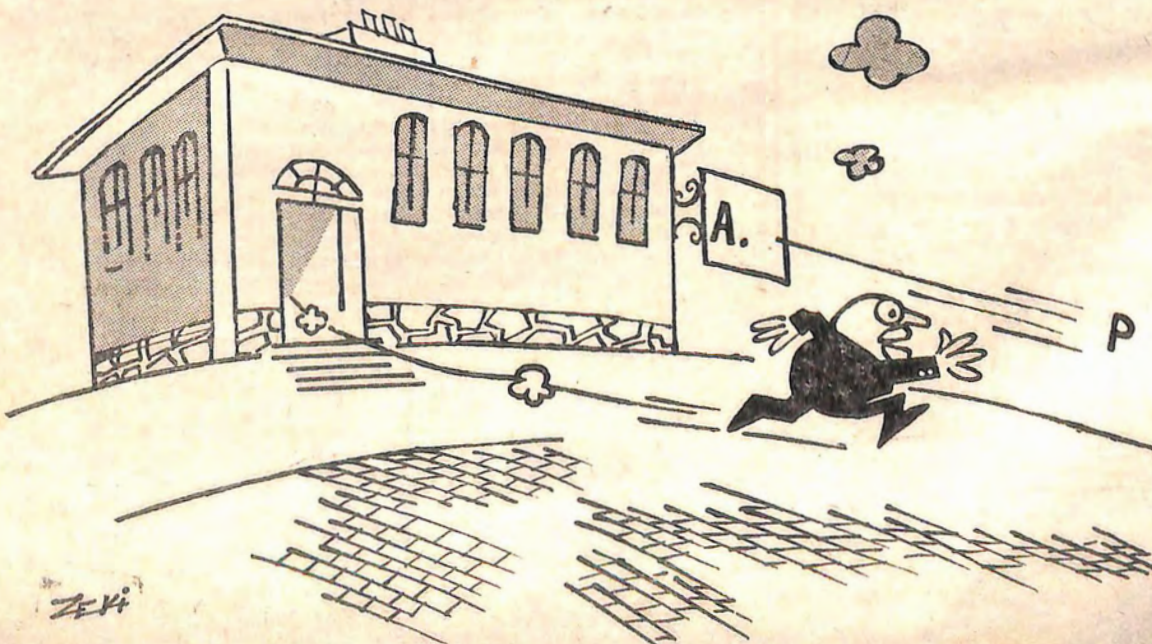
«— Bırak artık o kara kaplıyı da evdeki beyaz kaplıya bak!»

Eveki beyaz kaplı Nazmiye Demirel, bembeyaz gelinlikler içinde ve heyecanla bekliyor, dışarda davullar zurnalar vakit kazanmak için güm-bür güm-bür güm-bürüyor, gelini getiren kırat da sinsi sinsi kişniyordu!

Ö. Ö.

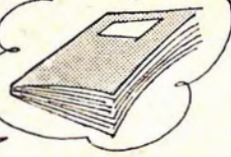
(Devamı var)

AP'de istifalar artıyor. — Gazeteler —

Yazısız

Takvim

KENAN AKINCI

O kadar düzenli bir kadının daha var olduğunu sanmıyorum. Öyle olduğunu daha ilk buluşmamızda belli etmişti zaten.

Ben, pek iştahlı olduğumdan, buluşma yerine saatinden çok önce gelmiştim. O, tam dakikası dakikasına geldi. Geldi ve daha hal hatır sormadan çıktı:

— Böyle düzensiz davranışlardan hoşlanmam beyefendi. Olumlu da olsa düzensizlik düzensizliktir. Bir gün gelir olumsuzunu yaparsınız. Bir daha böyle şeyler istemiyorum.

— Affedersin...

— Affedersin değil, «affedersiniz»! Senli benli konuşmamıza az da olsa daha bir süre var. Bugünkü konuşmamızın sonunda ayrılırken «sen» diyeceğiz birbirimize.

— Peki, affedersiniz öyleyse. Bir daha o dediklerinizin ikisini de yapmam.

— Hah şöyle...

Elele tutuştuk —daha doğrusu o benim elimi tuttu— ve onun söylediği birtakım yerlere gittik. Gezdik dolaştık, yemek yedik, bir yerlerde oturduk, bir yerlerde dansettik...

Siz şimdi kınarsınız beni. Daha ilk buluşmada yuları vermiş filân dersiniz. Ama ne dersiniz deyin, u-murumda değil. Bir denesiniz; yani sizin de başınıza gelse, siz de hak verirsiniz. Ne olursa olsun, bir kadının her şeyini böyle dirhem dirhem vermesi çok zevkli. Güçlülük elde edilen, yalana yutkuna kavuşulan her şey gibi...

Her gün buluşuyorum.

Üçüncü gündü. Bizim bekâr odasında, onun müsaadesi oranında gülüp eğlenmiş, dansetmiştik. Ayrıla-çığımız zaman:

— Yarın ne yapıyoruz? dedim.

— Yarın olsun da... Buluştuğumuz zaman öğrenirsin.

Odanın içinde bir şeyler araştırdı. Bulamadığı belliydi ama, yine de bir şey söylemeden gitti.

Yarım saat kadar sonra telefonum çaldı. Arayan O'ydu:

— Bir şey bulmadın mı ben ayrıldıktan sonra orada?

— Nasıl bir şey?

— Bir... bir takvim. Küçük bir cep takvimi.

Güldüm:

— Ohhoo, istediğin takvim olsun. Ben sana kaç tane istersen alayım. Hangisinden olsun?

— Bırak gevezeliği! Ben kendi takvimimi istiyorum. Her tarafı iyice ara, muhakkak bulmaya çalış. Aksi halde... Neyse, ara bul! Bul ve hiç içine bakmadan, karıştırıp kurcalamadan dosdoğru bana getir, yahut gönder. Daha fazla uyarmanı gerektirmez görüyorum. Beni birazcık tanıdıysan, nasıl davranman gerektiğini anlarsın.

— Hiç merak etme. Bulduğum gibi, hiç kurcalamadan ve hemen sana getireceğim.

Araştırmaya başladım. Çok geçmeden de buldum aradığımı. Küçük bir cep defteriydi bu. Üstüne «1970» yazılmıştı el yazısıyla. Onun el ya-

Açıp karıştırmak yasak edilmişti ama, kapıldığım merak dayanılır gibi değil. Neden o kadar önem veriyordu bu takvime? Benden başkasıyla ilişkileri vardı besbelli ve bu takvim onu ele verecekti! O yüzden görmemi istemiyordu...

Ne olursa olsun, deyip, hırsıyla açtım takvimi.

Keşke açmasaymışım!

İlk sayfasının başında «Pazar» yazıyor ve altında da ilk randevumuzun programı bulunuyordu. Gerçekten pazar günü buluşmuş ve programda yazılı olanları uygulamıştık.

İkinci sayfayı çevirdim: Pazartesi. O sayfada da pazartesi günü yaptıklarımızın programı yazılı.

Üçüncü sayfada, az önce O ayrılıncaya kadar olup bitenlerin programı var.

Aklım hep bir şeye takılmış, sayfaları hızla çevirip onu aramak istiyordum: Aramızdaki ilişkilerin en mutlusu hangi gün olacaktı acaba? Kalbim çarparak sayfayı çevirdim. Programa baktım: Eyvahl!... Beklediğim gün yarındı!

Takvimi kapayıp cebime koydum. Uçarcasına koşarak çıktım. Programı yetiştirmeli ki yarın uygulamaya girsin.

Parmağım kapının zilinde, heyecanla bekliyorum. Kapı açıldı. O'ydu:

— Buldun mu? dedi.

— Buldum.

— Ver bakayım.

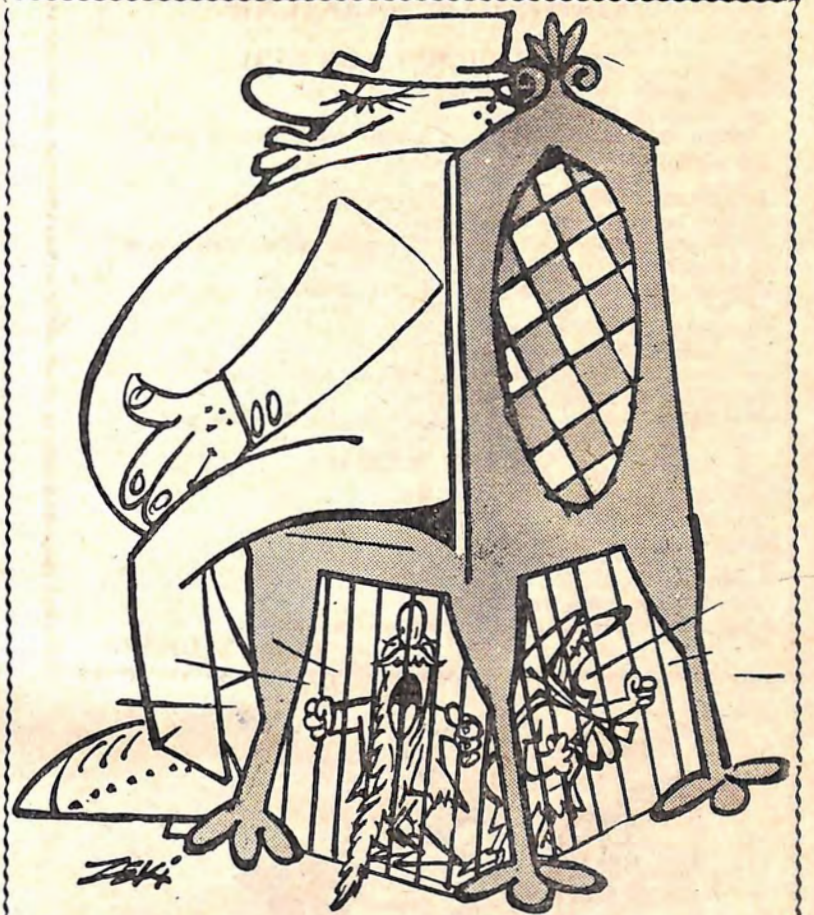
Sertçe çekip aldı takvimini elimden.

Yan tarafından yaprakları birleştiren ve ben açtığımda parçalanmış olan incecik bir kâğıdı gösterdi:

— Sen bunu karıştırmışsın!

Gözleri öfkeden alev alevdi.

Bir şeyler söylemeye niyetlendim ama söyleyemedim.

— Emekli ve dulların sesini kim duyacak? —

— Bu iş burada biter beyefendi. Ben aşkıma renk versin, sevgilimi mutlu edeyim diye sürprizler hazırlıyorum, sen bunları öğrenmeye kalkışıyorsun. İnsan yarın ne olacağını biliyorsa, yaşıyor sayılmaz. Sen ile aşkımızın yarınını öğrenmekle aşkımızı öldürdüün. Lütfen beni bir daha rahatsız etmeyin. Prensiplerime ne kadar bağlı olduğumu bilirsiniz. Güle güle beyefendi. İyi akşamlar...

Kapıyı çat! diye yüzüme kapadı. Kolum kanadım kırılmıştı. Süklüm püklüm ayrıldım oradan. Sersem kafa küfürler ederek evime gittim.

Ertesi gün, başımı avuçlarıma almış kara kara düşünüyordum. Saatlerdir böyle... Çıldıracağım neredeyse. Kapının zili kimbilir kaçınıcı kez çalmıştı ben farkettiğimde.

Gidip açtım: O!...

— Fakat... Fakat... diye kekeliyerek geri geri çıkıyorum.

Öylece oda kapısından içeri girmişim. O da gülümseyerek geldi.

— Fakat takvim... Program?...

— O takvim hikâyesi, asıl programın bir bölümüydü ve başarıyla uygulandı. Şu takvimi diyorsun değil mi?

Dünkü uğursuz takvimi gösterdi:

— Onun işi bitti artık.

Sobanın kapağını açarak alevlerin içine attı. Sonra hemen hemen onun aynı bir başka takvim çıkardı:

— İşte asıl program bunun içinde. Bunu hiçbir zaman öğrenemiyecsin ve aşkımız da ölmeyecek. Dur bakayım bugün ne yapıyoruz?...

Yıllar sonra orada yazılı olanları da öğrendim: Hiçbir şey!

Kenan AKINCI

TOPRAK REFORMU!

TORNİSTAN ŞARKILAR

YUMMA GÖZÜN KÖR GİBİ

Kimi elde mahas, kestirir gezer,
Kimi ganimeti önceden sezer
Kimi de oy verir, kaşınır gezer, kaşınır gezer, kaşınır gezer...
Sanki kaşınacak eli var gibi.

Bir kısmına makam vermiş, fors vermiş,
Kimine dayanmış, hep avans vermiş
Yurt dışına kaçınak için şans vermiş, şans vermiş, şans vermiş.
Şiş göbekler yuvarlanır top gibi,
Avantayı yutan bilir, lop gibi, lop gibi tralaylay, tralaylay...

Kimi temel ata ata dillenir,
Kimi parmak kaldırmayı öğrenir,
Erez, bütçesini arar eğlenir, arar eğlenir, arar eğlenir...
Desem, «Azıcık şu beni de gör» gibi,
Moda artık, gözler yumuk kör gibi, kör gibi, köööör gibi.

SÖYLE SAZIM

Sam Amca'dan istedim de «Yo» dedi.
İhsan gitti Avrupa'da «No» dedi.
Banko - Bulgarya'dan haber gelmedi.

Bulamadım hiçbir ilâç kelime, kelime,
Yalçın bastı sazımın bam teline
Haydi atım, nurlu ufka uçalım, uçalım, uçalım.

Fikret YILMAZ

— Siz böyle her zaman dokunaklı mı konuşursunuz?..

YEDİ

PAZARTESİ

Neler olacak?

Oniki ayın en hareketlisidir Aralık. Bir yeni yıla geçiş hazırlıkları başlar ki, sanırsınız yıl değil, dünya değiştiriyor insanoğlu. Çamlar kesilir, mumlar alınır, salonlar süslenir, eğlenceler düzenlenir. Diğer taraftan yeni yıla ilgili tahminler, fallar, kehanetler basında boy gösterir: Dünyanın en ünlü falcısı bil-mem kim, yeni yılın falına baktı!

Ardından bir sürü laf kalabalığı... Söylenenler tutar mı, tutmaz mı kimse araştırmaz. Rekabet bu ya, haydi öbür gazete de «Dünyanın en ünlü» dediği kâhinini bulur. Onun yaptığı da yeni yılın falına bakmaktır. Bakılan hep faldır, yalnız bakılış şekilleri ayırdır. Biri yıldıza bak-

tıysa, diğeri suya bakmıştır. Biri kristal küreye bakmışsa, diğeri iskambil açmıştır.

Gelenek bu olduğuna göre, biz neden uymayalım?

İşte 1971...
Dünyada: Eski tas, eski hamam...
Yurtta: Aştığımız hayata devam!

NOT: Bu sonucu almak için ne fincan kapadık, ne bakla döktük. Son beş yılın gazetelerini inceleyip hiçbir şeyin değişmediğini gördük.

SALI

İyilik

Başkan seçildi, Meclis çalışmalarına başladı, fakat hâlâ ağızlarda eskiyen bir olayın dedikodusu: Özer iki oy birden kullanmasaydı, 34 üncü tur iptal edilmeyecekti. Tur iptal edilmeseydi, devlet 600 bin lira zarar etmeyecekti. O halde sebep olanlardan bunun hesabı mutlaka sorulmalıdır!

600 bin lira dedikleri, Meclisin bir günlük masrafı...

Gelin, şu meselede hakem olun sevgili okurlar. Adı geçen milletvekili haklı mı, haksız mı?

Bize sorarsanız, bal gibi haklı! Ne yapsın adamcağız? Meclisin günlük masrafına baktı, toplantı günlerini bu masrafla çarptı, devletin daha fazla zarar etmesini önlemek için oy eksikliğini kendi kapattı!

ÇARŞAMBA

Bir müjde, bir öğüt

«Fazla kilolarınızı atmak mı istiyorsunuz?»

Bunu biz değil, güzellik uzmanları soruyor.

«Saunaya ve gıda rejimi yapmaya gerek yok. Bol bol yeni danslardan yapınız!»

Bu öğüt de güzellik uzmanlarının...

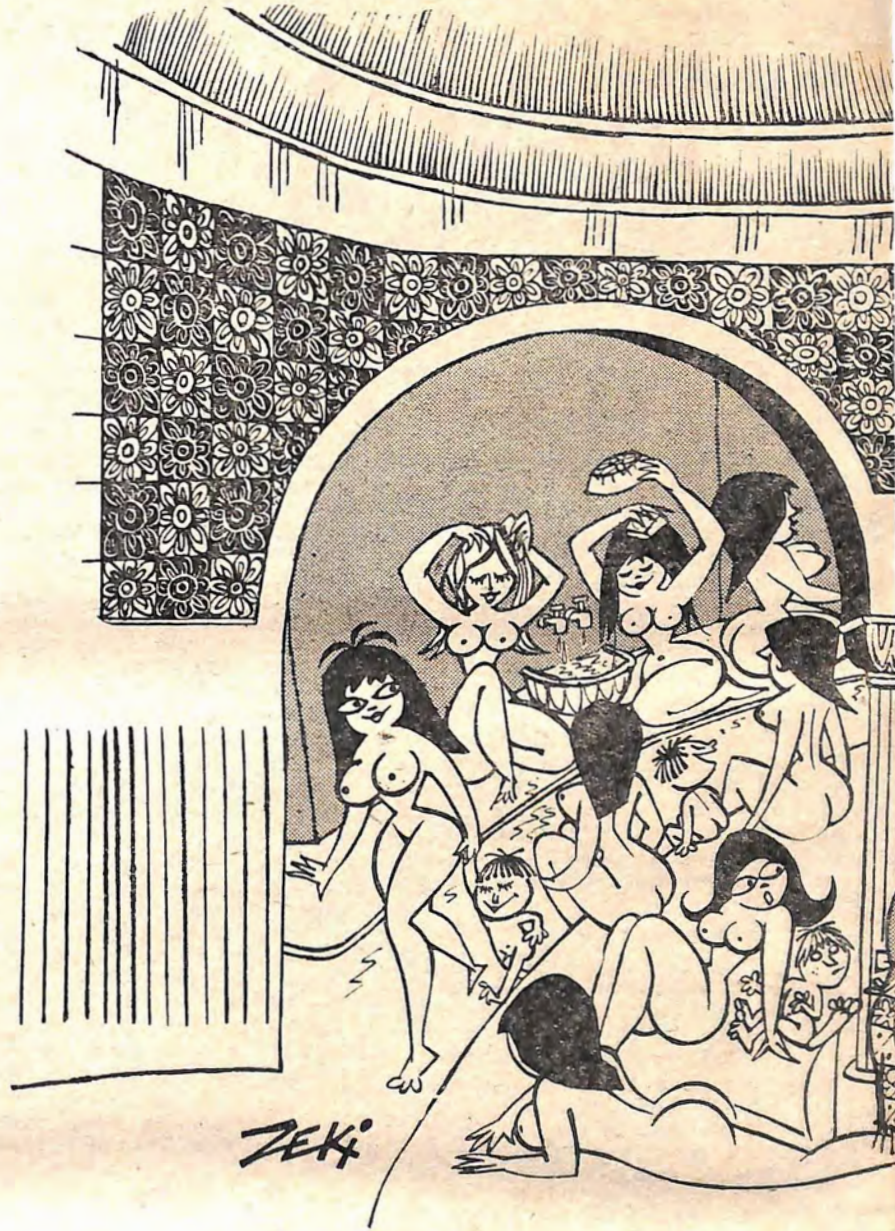
Yeni danslardan da beklediğiniz sonucu alamazsanız eğer, o zaman AKBABA'nın tavsiyesine uyun, vakit kaybetmeden Aksaray meydanında, geçecek bir yol bulmaya koyulun!

Ara durakların birinden Belediye otobüsüne binmeye kalkışmanız da aynı sonucu verir ya... Deneyin işte.

PERŞEMBE

Doktor sıkıntısı çekilirken...

Meteliğe kurşun atan bizim İstanbul Belediyesi bir taraftan faizle para ararken, diğer taraftan ilân ediyor:

— Babasını da getirseydin
— Nasıl getireyim ayol... F

— Ne aradığını söyle de, y

i...
ası öbür dünyada!..

«Maaşlar, kur'a ile verilecek!»
Yâni bir ay Belediyeye çalışacak-
sın, didineceksin, ay sonu Milli Pi-
yangonun çekilişini bekler gibi, ça-
zoz kapağından ikramiye umar gi-
bi kur'a çekeceksin!
Oldu olacak sayın Atabey'i mesle-
ğine iade edin baylar...
İstanbul sokaklarında Başkanlığa
uygun bir sürtü tombalacı var!

CUMA

O kadarcık olsun

Küçük memur üstünde yapmaya
başladığımız uzay denemeleri, ba-
sında yanlış yorumlanmış olmalı ki,
haber üstüne haber yaymıyorlar:
«İktisadi devlet teşekküllerinde
yeni bir skandal! Torpil iş başında!
740 lira maaşlı bir memur müdür
muavini gibi gösterilerek 3.850 lira
aylık, ayrıca tazminat alması sağ-
lanmış!»

Arada para lâfı döndüğüne ne ba-
kırıyorsunuz kardeşim? Torpil, çaış-
maların asıl amacını açıklamıyor
mu?

Ay'ı komşu kapısı yaparken e'öğ-
lü; biz torpille bir memuru muavin
yapmışız çok mu?
Feza çalışmaları deyip geçsenize
şuna!

CUMARTESİ

Ne yapınlar?

«İstifayı basan iki öğretmen de-
mirciliğe başladı.»

EY KIZLAR GÜZEL KIZLAR

Açtırmayın kutuyu, söyletmeyin kötüyü
Kızdırmayın kafamı, güzel kızlar ak kızlar.
Neler var içinizde; kalbsizler, insafsızlar...
Aşkından mecnun olsak, kılmıdamaz bir tüyü.

Kimisi var kurumlu, toz kondurmaz kendine.
Burnu Kaf dağındadır, nazı sultan nazıdır.
Maşallah der översin, dersin: Ne de asil kız!
Bir de öğrenirsin ki, anasının kızıdır.

Zaten artık önemi yok ya kızlık, dulluğun
Bizimki lâf gelişi, bir eski alışkanlık.
Ne buluşmalar görür, ne âlemler hazırlar,
Şehirde diskotekler, köylerde de samanlık!

Maksiler bir tarafta, bir tarafta miniler
Bilameyiz hangisidir haklı, biz de şaşırıdık?
Şöyle karşılaşınlar: Maç mı olur, savaş mı...
Midiler hakem olsun, ağızlarında düdük!

Nasıl giyerse giysin, benini için farketmez,
Mini, maksi gözetmem, gelsin de ille gelsin!
Bekârlıktan usandım, yıldım yıllar yıldır,
Kızmış, dulmuş.. söz etmem, olsun da ille olsun!..

ASABI

— Ne kıızıyorsun karıcığım?.. Saklambacı yasak ettin diye
biz de «elim sende» oynuyorduk!..

«Meslekten ayrılan bir kısım öğ-
retmen çalışmak için Almanya'ya
gitti.»

«Önce işini, sonra evini terkeden
bir bayan öğretmen, şarkıcılığa baş-
ladı.»

Canım, bütün bu insanlar mesleği
keyiflerinden bırakmıyorlar ya...

Kimi maaşın artmasını bekliyor,
kimi boykotların bitmesini...

Eh, bunlar da mümkün olmayın-
ca avunmak için başka işlere veri-
yor kendisini!

PAZAR

Son durum

Önemini kaybetmiş gibi görünen
Kıbrıs konusunda Dışişleri Bakan-
lığı sözcüsü, «Görüşmelerden umu-
dumuzu kesmedik. Kimseye tâviz
vermeyeceğiz.» demiş.

Başlangıçta da ana fikir buydu
zaten: «Kıbrıs konusunda kimseye
tâviz vermeyeceğiz!»

Ardından yüzbinlerin g rlemesi:
«Kıbrıs Türk'tür!»

GÜN

Yıl, 1957...

Bakanlık sözcüsü: «Kıbrıs konu-
sunda kimseye tâviz vermeyeceğiz!»
Toplumun sesi: «Ya taksim, ya ö-
lüm!»

Yıl, 1961...

Bakanlık sözcüsü: «Kimseye tâviz
vermeyeceğiz!»

Milletçe sesimiz: «Federatif sis-
tem!»

Yıl, 1970...

Bakanlık sözcüsü: «Kimseye tâviz
vermeyeceğiz!»

Ve bizim sesimiz: «Her iki toplu-
mun varlığı kabul edilsin.»

Anlaşıldı... Ülke olarak, toplum a-
larak kimseye Kıbrıs için tâviz ver-
memekte kararlı olmasına kararlı-
yız ya, öntümüzdeki yıllar tâvizi ge-
ne vermeyip, Kıbrıs'ı vereceğiz gali-
ba!

Vedat SAYGEL

HÜSAMETTİN'in hayatından bıktığı, bir zaman önce belli olmuştu... Ne yemek yiyor, ne her zamanki gibi akşamları Doktor'un meyhanesine gidip iki duble rakılarıyla pilâkisini salıyor, ne de Gençlik Bilârdö Salonunda pencerenin önüne oturup gelen geçen kadınlara lâf atıyordu...

Hüsamettin biraz düşünceliydi... Ne düşünüyordu?... Derdi neydi?... Ağzı çok sıkı olduğundan kimse onun ağzını açmaya cesaret edemiyordu... Bunu arkadaşları birkaç kere denemişler, fakat dişlerini kırmışlardı... Çünkü Hüsamettin ağzını sıkı sıkıya kapadığından Necmi tarafından ağzını açmak için sokulan keski, Hüsamettin'in ön dişlerinden üçünü kırmıştı.

Neden konuşmuyordu Hüsamettin?... Derdi neydi?... Aşk mı olmuştu?... Bu en son ihtimaldi, çünkü Hüsamettin, İclâl'den sonra hiçbir kadını sevmeyeceğine yemin etmişti... Bütün arkadaşları Hüsamettin'in bu durumu karşısında kara kara düşünüp buna bir çare bulmaya çalışıyorlardı... Herkes bir fikir ile sürüyor, fakat sonra vazgeçip geri çekiliyordu...

Son günlerde Hüsamettin yolunu da değiştirmişti... Ne kahveye uğruyor, ne de or-talıkta görünüyordu...

Acaba bir cinayete mi kurban gitmişti?... Allahın bildiğini kıldan ne saklayayım, be! Necati, yani Hüsamettin'in en yakın arkadaşı olarak çok endişedeydim... Acaba bizimle matrak mı geçiriyor diye bile düşündüm. Fakat Hüsamettin başka çocuktu... Böyle numaralara girmezdi... Aksi gibi hiçbir yerde çalışmadığından bulunması da mümkün değildi... Son oturduğu evden de iki gün önce çıkmıştı.

Haftalar böyle geçti ve nihayet bir gün Hüsamettin'i Kadıköy vapurunun arka tarafında, trençkotunun yakalarını kaldırmış, o soğukta gözlerini denize dikmiş, dalgın dalgın baktığını görmüyeyim mi?...

Sakalları uzamış, yüzünün rengi kaçmış, gözlerinin altında mor halkalar... Yârabbi bu muydu Hüsamettin?... Dudaklarının ucuna iştirdiği sigarası ıslak ve sönmüştü...

Heyecanla ona doğru atıldım... Fakat elimde sadece Hüsamettin'in kirli trençkotu kaldı... Bir an dalgaların arasında onun yüzünü görür gibi oldum... Elimde trençkot, kalakaldım... Bir kâğıt, ayaklarımın dibine düştü... Heyecanla açtım...

İşte, Hüsamettin bu kâğıtta büyük sırrını yazmıştı... Bir kaç nefeste okudum... Size de okuyayım mı?... Dinler misiniz?...

«Necati, niçin intihar ettiğimi kimseye söyleme e mi?...»

BİZ DE EVLENDİK

Yüksek makine mühendisi oğlumuz İrfan Tornaıda ile bir-cik sevimli kızımız, Enstitü me-zunu Ayten Kıvrıcık bugün eş

ve dostlarının arasında evlendi-ler... Çok mutlular... Yahut öyle görünüyorlar... Bu kimseyi alâ-kadar etmez...

Babası: Hasan Tornaıda
Annesi: Ayşe Kıvrıcık

ACELE NOT: Fotoğrafçıya ve şoföre taktığımız ikiyüz lira bor-cu ilk fırsatta vereceğiz... Me-sut çiftler...

KÜÇÜK İLÂNLAR

BOŞANMA

Yirmi senelik eşim, hain gad-dar ve vicdansız adam ve beni terkederek Alamanyalara işçi o-larak gidiyorum diye Antalya'ya giderek bir dansözle zina halin-de yakaladığım ve herkesin için-de yüzüne kezzap atarken gar-sonlar tarafından yakalanarak muvaffak olamadığım, çocukları-mın babası İrfan Elenmiş ile ay-

rıldığımı ve bundan sonra da o-nunla gayri meşru hiçbir münâ-sebette bulunmayacağımı, orta-lıkta gezen bütün bekâr erkek-le bildiririm. Yeni dullardan

Hanife Beşparmak

OKUYUCULAR BAKIN NELER SORUYOR...

KIŞIN PİKNIK YAPILIR MI?

Bu sorunuzı beğenmedim ba-yan Şüle... Bilirsiniz ki kış mev-siminde piknik yapılmaz. Bu, ka-nunen yasaklanmamış olmasına rağmen, her tarafın ıslak ve so-ğuk olduğu tabiat parçalarında bir bez serip eğlenmeye kalkma-nızdaki gayeyi bana lütfen açık-layınız... Maksudunuz samimiyet-se o başka... Fakat gizli bir ga-yeniz varsa, size teessüf ederim. Yazın sıcak ve güneşli günleri dururken bu soğukta oranızı bu-ranızı üşütmeye kalkmanız saç-ma... Sizi tanımıyorum... Siz de beni her halde giyaben tanımi-yorsunuz... O halde tanışalım ve birlikte o dediginizden yapalım... Bakalım hoşunuza gidecek mi?... Böyle ilgisiz sorularla beni meş-gul etmeyin... Ayrıca sıcak bir odada bu konuları yatarak daha rahat konuşacağımıza eminim... Adresim dir. Ka-pı aralıktır. Otomatige basmayın bozuktur... Ben yukardan basa-rım... Dışardan 56, içerden 5 nu-

maraya çıkacaksınız... Ayakları-nızı paspasa silmeyin. Çünkü paspas yoktur... Piknik mesele-sini de böylece hallederiz, ferah-larsınız...

DAYIM, BENİM NEYİM OLUR?

Bu soruyu soran erkekse orta-ya çıksın?... Bu zamanda işlete-cek bizi mi buldun arkadaşım?... Dayımz elbette sizin bal gibi Ja-yınız olur!... Her halde benim dayım olmaz... Dayı, benim bildi-ğim, annenizin erkek kardeşidir. Eğer kız kardeş olsaydı, neyiniz olurdu?... Verin cevap da anlaya-lım... Şiştiniz değil mi?... İşlete-cek başkasını bulun. Biz burada ciddi sorulara cevap veriyoruz. Bu sütünü da onun için açtık... Elbet bir rastlaşırsınız. O zaman da-yınız hakkında size daha etraflı malûmat veririm. Yalnız şunu söyleyeyim ki, dayınız bugünler-de iyi yolda değil... Gerisini ba-na sormayın... Anlatmaya terhi-yem müsait değildir...

HER KUŞUN ETİ YENİR Mİ?

Kuş, bilirsiniz ki havada uçan bir yaratıktır... Kuşun etini ye-mek de bununla alakalı değildir. «Her kuşun eti yenmez» lâfı çok eskiden söylendiğinden şimdi kıymetini kaybetmiştir... Aslında her kuşun eti yenebilir... Bu, yi-yene bağlıdır... Yedirmek de ay-rı bir marifettir... Kuşların bu hususta ne düşündüğünü soru-yorsanız, çok kuş beyinlistiniz... Her halde kuşlar kendilerinin et-lerinin yenmesine karşı olmalı-dırlar. Bunu Baykuşa sorun, si-ze en belirli bilgiyi verir... Öbür sorularınıza cevap vermiyece-ğim. Zamanım az...

ERKEKLER BENİ NEDEN ANLAMİYOR?

İsminin büyük yazılmasını is-teyen bir genç kız soruyor bu soruyu...

Hamfendiciğim.. erkeklerin, bir kı-zı anlaması pek işlerine gel-mez... Çünkü daha kıymetli şey-

lere kafa yormaya meraklıdırlar. Sizi birinin anlamasını istiyor-sanız, kendinizi ona en açık şe-kilde anlatın... Meselâ bir erkek-le tanıştınız, o sizi anlayamadı... O zaman ne yapacaksınız?... Ga-yet basit; «Anla artık anla beni» diyeceksiniz... Yine anlamazsa, hiç fazla vaktinizi harcamayıp anlatmaya devam etmeyin... He-men onu terkedip ve ikinci bir erkekte bunu deneyin... Fakat bu denemelerde aşırı vücut ha-reketi yapmamamız da şart... Çünkü erkekler kendilerini anlat-maya kalkan kadınlardan da hoş-lanmazlar...

Bu durumda sizin yapacak bir şeyiniz kalmıyor demektir... Çok yazık, genç ve güzelsiniz... Kafa-nızı böyle fuzuli şeylerle yorma-yın... Anlamasalar ne olur!... Za-ten bir anlarılarsa o zaman hapı yuttunuz demektir... Benim an-ladığıma göre siz çok anlayışsız bir kızsınız... Bilmem anlatabili-yor muyum?...

«Hüviyet tesbiti» üstüne

A TASÖZLERİNİN çoğu kuru lâkirdilardır.

■ Ama arı sıra bu sözlerin birinden birindeki gerçek payının şaşırtıcı biçimde ortaya çıkıverdiği de oluyor.

— Komşunun tavuğu komşuya kaz görünür, diye bir lâf vardır ya?

Ondaki hikmet bu hafta dank et.
ti benim kafama.

Gegenlerde size tepemdeki saç azalması yüzünden çektiklerimi anlatmıştım. Ben kafamı kuzeyinde hafiften yaprak dökümü var diye kara yaslara bürünedurayım, bu hafta Holivut'ta ne biçim bir bomba patlarsa beğenirsiniz?

Kel bir aktris film piyasasını alt-üst ediverdi!

Yanlış anlamayın: doğuştan yahut hastalık yüzünden kel değil. Her sabah usturayla kafasını kazıdığı için kel.

Adı Merriana Henriq. Yirmibeş yaşında, çikolata renginde (Jamaica doğumlu). Saçı olsa güzel sayılır.

Peki, neden yapmış bu işi? Ben tepemde kalan saçları altın sayar gibi sayıp her birinin üstüne titrerken bu kara kız ne demeye başını pehlivan kellesine çevirmiş?

— Sıkıldım saçlarımdan, diyor.

Ve şöyle anlatıyor sıkıntısının kaynağını:

— Çevreme bakıyordum, bütün kadınların saçları olduğunu gördükçe kendimi sıradan bir kişi gibi görüyordum. Şimdi kişiliğime kavuştum. Daha doğrusu —birden yağma başlayan iş tekliflerine ve paraya bakılırsa— üstün bir kişi oldum!

Matmazel Henriq ile bir gün kar-
şılaşırsak kendisine şunu soracağım:

— Başka kadınların birer burnu, ikişer kulağı falan da olduğuna göre kendinizdekileri kesmeye niyetli misiniz?

«Üstün kişi» sayılmak için gerekli olduğuna inanırsa kolunu bacağını bile keseceğine şüphem yok.

Bütün mesele o zaten:

**Üste çıkmak! Üstün görebilmek
kendini...**

Kimi o hedefe bu kızcağız gibi cas. cavlak kelleşerek varmaya çalışıyor, kimi de —Beatle'lar ve bütün kop. yaları gibi— tepelerinde kıl yığınla- rı taşıyarak...

Ama herkesin derdi aynı. Bütün insanlık, hepimiz, «üstün kişilik» kazanmak için ömür boyunca didinmekteyiz.

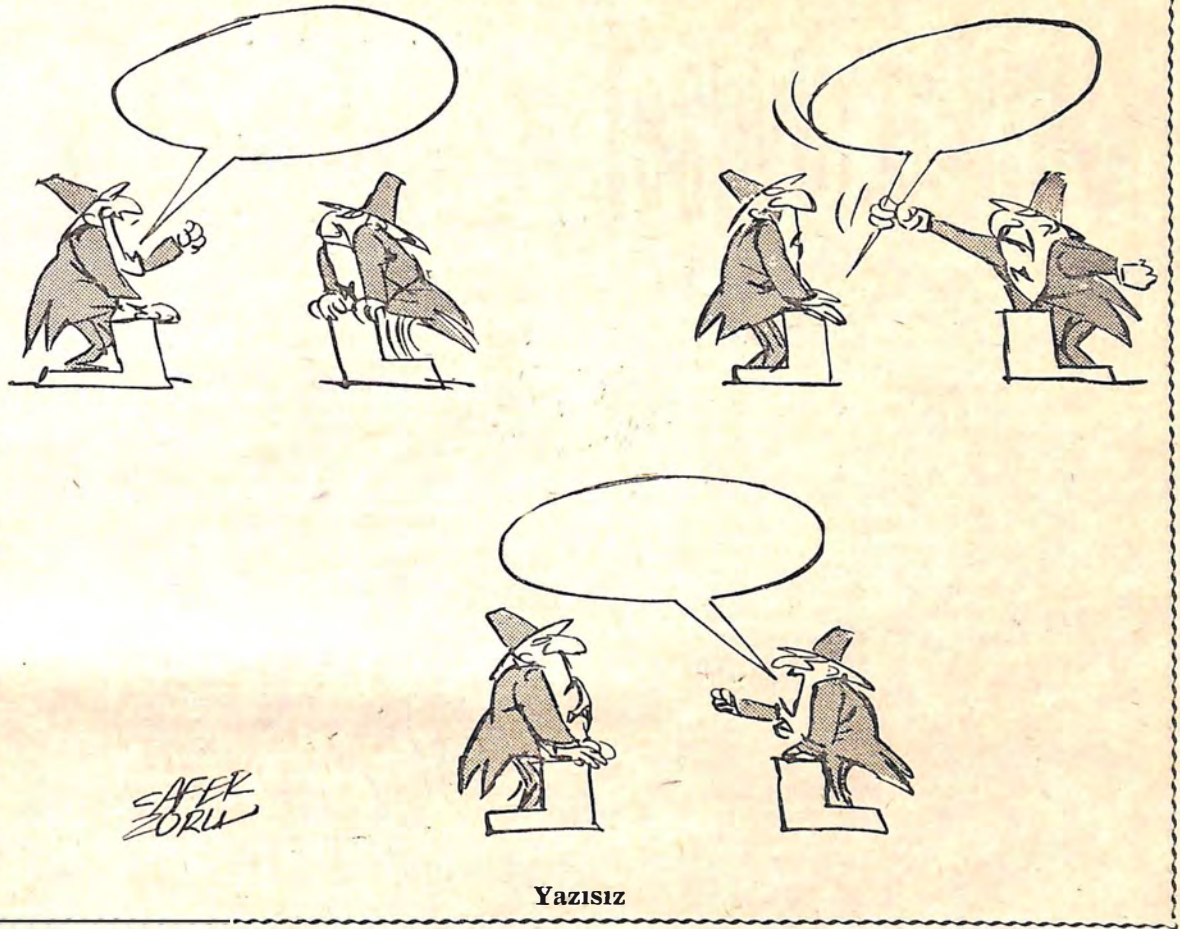
Nedir bu egomanyaklığın kökü acaba?

Ona da yine bu hafta öğrendiğim başka bir şey azıcık ışık tuttu.

Biliyorsunuz, hayvanlar âlemindeki en yakın akrabamız şempanzeler. İnsanların davranışlarına alâk edirebilmek için araştırmalar yapan uzmanlar birçok merkezlerde bu tüylü dayızadelerimizin huyunu süyünü inceliyorlar.

O merkezlerin en önemlilerinden biri Georgia Üniversitesindeki Hayvan Rubhiliun Araştırmaları Bölümü. Burada bir kaç Afrika ormanını dolduracak sayıda şempanze yaşıyor.

Yaşıyor dedimse «kafeslerde besle-
niyor» anlamında söylemedim. Bu
kerata şempanzeler dünyadaki insan
nüfusunun yüzde doksan dokuzunun

Yazısız

gipta edeceği tarzda sefa sürmekte-
ler.

Boş zamanlarında çanları sıkılmasın diye her birinin odasında renkli televizyon bulundurulduğunu söyleyeyim de anlayın.

(Araştırma merkezi yöneticilerinin basına bildirdiklerine göre şempanzeler en çok kovboy yahut gangster filmi gibi hareketli, gürültülü, kavgalı dövüşlü şeylerden hoşlanıyorlar. O konudaki zevkleri insan topluluklarının ortalama zevklerinden farklı değil demek.)

Neyse, asıl söyleyeceğim başka

şey. Bu merkezde bir grup şempanze üstünde yapılan denemelerden biri de şu:

Hayvanlara yığınla fotoğraf veriliyor. Resimlerin bazılarında insan, bazılarında da şempanze yüzleri var. Eğer insanlar şempanzelerle birbirinden ayrılabilirlerse başarıları kremalı muzla mükâfatlandırılıyor.

Yine yöneticilerin açıklamasına göre şempanzelerin çoğu bu işi kolayca kavırıyor, insan resimlerini bir yana, hayvan resimlerini de öteki yana koymakta hiç güçlük çekmiyorlarmış.

Bir tek istisna ile:

Şempanzelerin her biri kendi resmiyle karşılaşırsa bunu şempanze tarafına değil, insan resimlerinin arasına koyuyormuş!

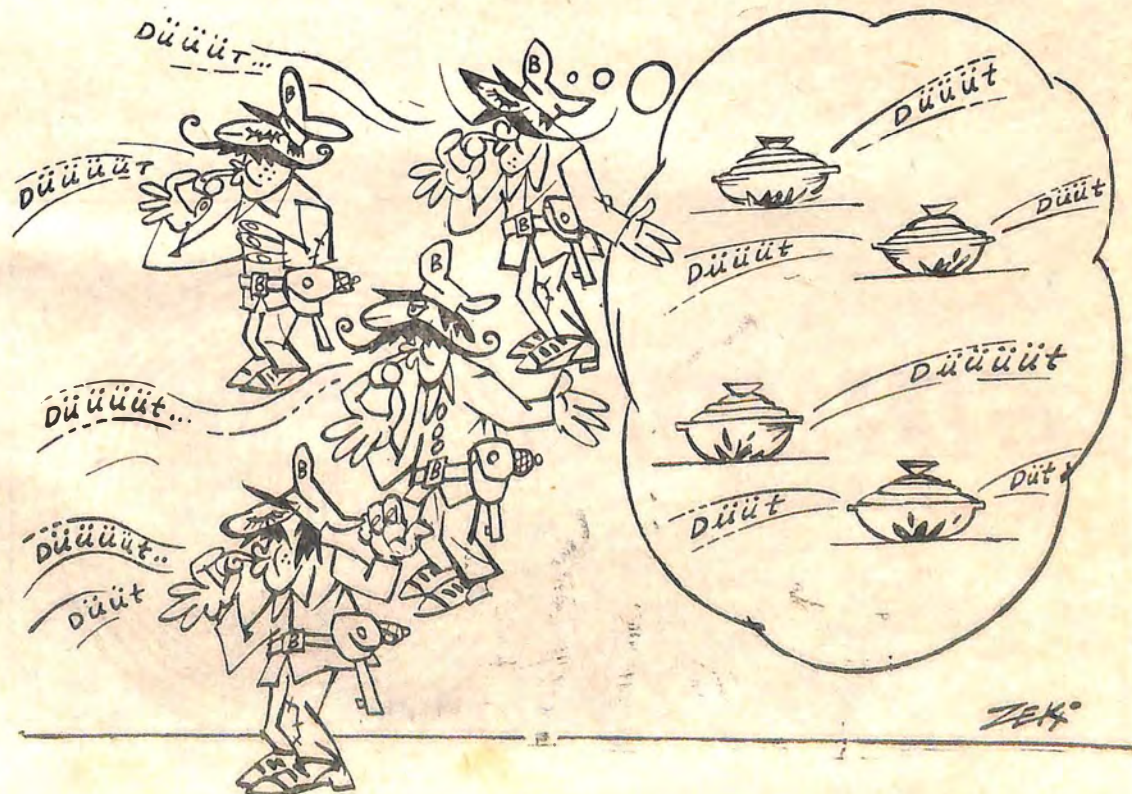
Onlarda da «üstün kişilik kazanma» merakı var yâni...

Ne demeli? Tanrı, insanları da, maymunları da bir an önce ıslah eyleye.

**Ve ikisini birbirine karıştırmama-
yı hepimize öğrete!**

Refik ERDURAN

İkibin bekçi, yirmi milyon lira, fazla mesai ücreti istiyor. — Gazeteler —

— Bunların da ötmesini istiyoruz!..

Politika, siyaset

vesaire...

BİR özdeyişte «İnandırmak şartıyla yalan söylemek sanatı» diye tanımlanan, çoğumuzun uğraşmadan edemediği politika, siyaset ve de onunla da onsuz da edemediğimiz bir nesnedir. Hele bizde, cahil, kendini yönetmekten âciz kişilerin bile mahalle kahvelerinde birinci sınıf politikacı kesildikleri, oturdıkları yerden bütün bozuklukları düzelttikleri çok görülür. Biz çalışkan milletizdir vesselâm, elimizden hiçbir iş gelmese bile boş oturmasını sevmeyiz, siyaset yaparız siyaset!..

Hasan Âli Yücel'e göre: «Bilim düşündürür, din inandırır, siyaset yaptırır». Ama ne yaptırır? Nutuk atma, tur atma, vaatte bulunup sözünü tutmama gibi şeyler mi?... Sayın yazar orasını belirtmemiş, eğer günümüzde yaşasaydı her halde bu eksikliği tamamlardı!..

Bana sorarsanız, politikacılarla berberler ve gazeteciler birbirlerine çok benzerler. Çünkü maksat birdir: Tıraş! Ama rivayet muhtelif: Politikacı tirad'la, gazeteci tiraj'la arkadaşır. Tıraş sözcüğünü kabullenmezler ve berberlere yamarlar. Oysa kendileri sözle ve yazıyla insanları berberlerden daha çok tıraş ederler ve tıraş âletleri berberlerin usturasından daha keskindir. İşte bundan dolayı rivayet olunur ki, bazı yerlere politikacı ve gazete giremez ama berberler, her zaman «hâzır ve nâzır»dır. (Ünlü traşologlardan parlamenter Faik Berbergil'e göre, insanlar tıraş olmaktan hoşlanmazlarmış ama tıraş edilmekten hoşlanırlarmış... Yaa!)

Cumhuriyet'in «Zamane Sözlüğü»nde politika hakkında: «Karşı partideki akıllıyı bizim partideki budalaya daima tercih etmek gerektirir. — Bir insanın kendine yapılmasını istemediği her şeyi başkalarına uygulaması. — Politika, topluma hizmet eder görünecek birtakım insanların toplumu kendi hizmetlerinde kullanmasıdır. — Beyaz kumaşlar üstünde siyah lekeler, siyah kumaşlar üstünde de beyaz lekeler bırakan çamurla politika arasında pek fark olmasa gerek.» yazılıyor. John Hay da: «Üç cins mahlûk vardır ki, insan onların geldiğini sanırken gittiğini, gittiğini sanırken geldiğini görür: Diplomatlar, kadınlar ve yengeçler.» diyerek ne idüğü ve ne yapacağı belirsiz yaratıkların başında politikacıyı gösterir.

Ceyhan Atuf Kansu, «Politika» şiirinde:

«Yaşanmaz hale getirmek kolay
Toprağı güllere gebe bir memleketi.
Suçlarsın yaprağı
Tam baharın eşğinde
Ve baskırı bir kundak gibi
Kullanırsın beşiğinde
Doğar doğmaz halk çocuğu

Ve güneşin adımlarından önce
Sokakları basar korku!

Yaşanır hale getirmek güç
Topraklarını acının kırağı çalmış
İnsanları kavrulmuş bir memleketi
Diriltmek zor sevincin gülünü
Ve türkünün ışıklı dölünü
Halkın gecesine aşlamak güç
Güç olan asıl, özgürlük fırından
Dağıtmak eşitliğin ekmeğini
Ve sevgiyi yasa kılmak devlete, güç!»

diye yazar.

Yazdığımız bütün bu yergiler, serzeniş dolu şiir ve özdeyişler hep kötü politikacılar için söylenip yazılmıştır, iyiler için değil, alınmasınlar! Ama iyiliğin, iyi kişi olmanın kimseye zararı olmamakla değil kötülere iyiye dönüştürmek ve de kötülük yapmalarına engel olmakla mümkün olduğunu da unutmasınlar..

Kimse sevmez kötü politikacıları, çirkin politikacıları. Ama yakınlarına: «Köprüyü geçinceye kadar ayağı dayı demeli, el öpmekle dudak aşınmaz» ve bunlar gibi öğütler vererek, münazaralarda öğrencilerin inanmadıkları düşünceleri savunmalarını sağlayarak (!), okullarda ezberciliği teşvik ederek kötü politikacı imâli ile uğraşır...

Politikacıları yeren birçok fıkra vardır. Bunlardan bir kaçının sizinle teşerrüf etmelerini sağlayalım bakalım.

Bir çırak, ustasının ismarladığı kaz kırtarmasını getirirken dayanamaz, önce ayaklarını. sonra kanatlarını, daha sonra da başını yer. Ustası durumu farkedince sorar:

— Hani bunun ayağı?
— Topal idi.
— Hani bunun kanadı?
— Lâz idi.
— Peki, başı nerede öyleyse, kafası olmasın imkân yok, hani kafası?
— Politikacı idi.

Buna benzer bir fıkra daha vardır, o da şu:

Adamın birisinin kafası portatifmiş, yani istediği zaman çıkarıp takabilirmiş. Bir gün başını çıkarıp tıraş etmesi için berbere bırakmış ve bir daha da uğramamış... Berber, adamın bir yakınına rastlayınca olayı anlatıp dert yanmış ve akrabasının başını alıp gitmesi için ne zamandır beklemekte olduğunu söylemiş. Diğeri güler: «Oo...» demiş, «sen onu daha çok beklersin... Onun kafaya ihtiyacı yok artık, politikaya atıldı o. Sen o kafayı müzeye kaldır artık!»

Mizahçılar sık sık politikacılara takılmadan edemezler; çünkü politikacılar kendilerine bol bol sermaye vererek top atmalarını

önerler... (İkili anlaşmalar, madde: 34567).

Geçenlerde bir karikatür gördüm, çok hoşuma gitti, sizlere de aktarmak istiyorum. Doktorlar bir politikacıyı ameliyat masasına yatırmışlar. Başdoktorun elinde bir mide... Şöyle konuşuyor: «Eh midesini çıkarttık, artık politikayla uğraşmasında tehlike yok.»

Nasıl, sizin de hoşunuza gitti mi, ne duruyorsunuz, gülün öyleyse, gülmekten vergi alınmıyor nasıl olsa...

Sanat ve düşünce adamlarından politikayla ilgili fıkralar anlatalım şimdi de.

Amerika'nın ünlü Cumhurbaşkanı Lincoln, bir gün arkadaşlarıyla kudur hasta-lığı konusunda konuşurlarken, biri Lincoln'e: — Kuduza yakalanacak olursanız ne yaparsınız? diye sorar:

Lincoln:

— İlk önce bir kâğıt kalem isterim... der.
— Vasiyetinizi yazmak için mi?
— Hayır... İsracağım politikacıların listisini yazmak için...

Bir genç, ünlü İngiliz devlet adamlarından Balfour'a diplomasının ne olduğunu sor-muş. Bunun üzerine Balfour ona şu fıkrayı anlatmış:

«Bir zamanlar doğuda çok kudretli bir padişah varmış. Bu padişah bir gece rüyasında bütün dişlerini birer birer kaybettiğini görmüş. Hemen bir tâbirci çağırarak rüyasını tâbir etmesini emretmiş. Diplomatlardan hiçbir nasibi olmayan tâbirci:

— Bu dişler senin evlâtlarıdır, demiş. Birbiri ardınca hepsi ölecek, sen de bunların ölümlerini göreceksin.

Gazaba gelen padişah, derhal adamın boy-nunu vurdurmuş. Bir başka tâbirci daha çağır-tmış. O, rüyayı şöyle tâbir etmiş:

— Sevinin padişahım! Siz, Allahın sevgili kullarındasınız. Allah size öyle uzun bir ö-mür vermiş ki, milletinizin mutluluğu için siz bütün evlâtlarınızdan daha fazla yaşayacak-sınız.

Bunun üzerine çok sevinen padişah ona bir kese altın ihsan etmiş.»

Nasıl, anladınız mı diplomasının ne olduğunu? Eğer anlayamadıysa niçin pahalılığa kalkınma, zama ayarlama, üse tesis.. dendiğini imkânı yok anlamazsınız!...

Gelin, bu politik yazımızı politik bir fık-ra ile bitirelim.

İngiliz parlamontosunun elektrikli bir za-manıdır. Milletvekillerinden biri, karşısındaki ni küçümseyici bir tavırla süzer ve:

— Sizin daha önceki mesleğiniz baytarlık-tı, değil mi? diye sorar.

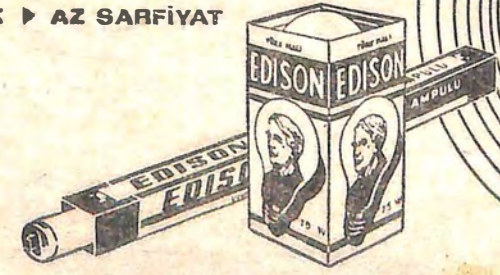
Diğeri, hiç istifini bozmadan gayet sâkin:

— Evet, der. Yoksa hasta mısınız?
En kötü politikacının en az bu kadar nazik olması dileğiyle.
Hoşça kalın.

Erhan TIĞLI

EDISON

BOL IŞIK ► AZ SARFIYAT

geceyi
gündüz
yapar!

1879'da elektrik ampulünü icad eden Edison

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatop

Dizildiği ve basıldığı yer
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selim M. Yurdatop

IDARE YERİ :
Dünyaolu Klodfarer Caddesi,
No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

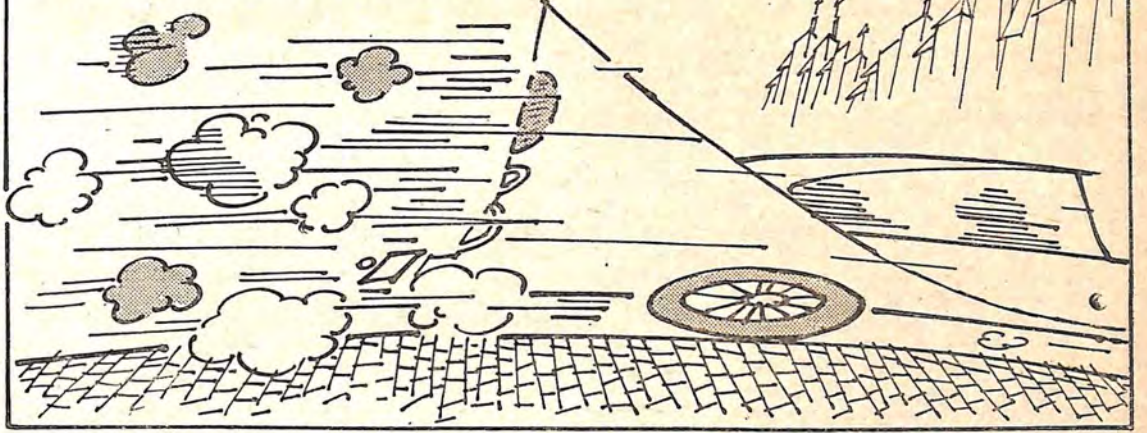
Fiyatı : 125 kuruştur.

Selâhattin'in Lâmbası

Yazan:
SUAVİ SÜALP
Çizen:
SEMIH BALCIOĞLU

O SIRADA SELÂHATTİN MECLİSTE MİLLİ BİR KANUN ÖNERGESİNİN MÜNAKAŞASINI YAPMIŞ VE SİYASİ MUARİZLARINI PERİŞAN EDİP BAŞBAKANLIĞA DOĞRU YOLA ÇIKMIŞTI.

GENE Mİ
MITİNG VAR ?

EVET BEYEFENDİ..
FIRINCILAR .. MİLLET
EKMEK UCUZLAŞIN
DİYOR, ONLAR DA ZAM
İSTİYOR...

MİLLET PASTA YESİN.. MARI
ANTUANET BU LÂFİ ETTİ VE
KELLEYİ VERDİ. TARİH TEKER
RÜRDEN İBARETTİR ... ŞİMDİ
BEN NE YAPACAKTİM ?

MAKAMINIZDA BERBERİNİZİ KABUL
EDECEK, SONRA LÜBÜDANYA ELÇİSİNİ
KABUL EDECEKTİNİZ. AKŞAM BEŞTE
DE İKİ SERGİ AÇACAKTINIZ ..

BENİM İŞİM DE
ÇOK ZOR, BEREKET
VERSİN CİNE ..

ÇOK MU CİN
İÇİYORSUNUZ
?

SEN ANLAMAZ -
SIN, ÖNÜNE BAK.
VATANDAŞLARI EZE -
CEKSİN !

SELÂHATTİN BAŞBAKANLIK BİNASININ ÖNÜNE VARIP DEVLETLİ BİR ŞEKİLDE ARABADAN İNDİĞİNDE ETRAFINDA 3456 KADAR TOPLUM POLİSİ VARDI. TABİİ BUNLARDAN ÜÇ TANESİ SAHTEYDİ. OLABİLİR ...

ÇOK MANÂLİ
BİR YÜZÜ
VAR.

TAM DEVLET
ADAMI TİPİ...

Kadın başını kaşıyınca KORKMAZGİL

SOFÖRLERİN boykotunun ilk günü. Gözüm, saate ilitti: 17.00. — «Eyvah hanım» dedim, «randevum vardı benim, 17.30'da. Çabuk, ver şu gömleği!»

— «Yetişemezsin» dedi. «Arabalar çalışmıyor. Belediye otobüsleri de, maşallah, hacı devesi.»

Duman yemiş tilki gibi fırladım evden. Karıştım kalabalığa, otobüs bekliyorum. Saat 17.30... 17.45... 18.00... Otobüs yok! Elbette olmayacak, özel araba değil ya bu. Ama yine de sinirlenmeye başladım, aklıma gelene sövüp sayıyorum. Özel arabalar firt geçip gidiyorlar. Bir tanıdık da rastlamıyor ki, otostop yapa, «Bir gün biz de tekerleniriz a evlâdım, ne şişiniyorsun?» diyesin. Bizim semtte de biricik yürük, bizim galiba! Bizden başka hemen herkesin arabası var.

Otobüs geldi. Karnaval arabası! Salkımsaçak!... Kapıların yarıklaştırdan kol, bacak, çanta, etek, semsiye sarkıyor. «200'ü götürün, 201'i de götürür, ha gayret!» deyip hamle ettik. Binmek denirse eğer buna, bindik otobüse. Ayak başparmağımın ucucuyla tutundum bir yerine. Tam da okulların dağıldığı saate denk gelmişiz, otobüsün içi de dışı da stadym! Önümde, maşallah iyi gelişmiş, liseli bir kızcağız; sağımda genç, sarışın bir kadın; arkamda da, Allah uzun ömür versin, geçkince bir hatuncağız var. Kıpırdayacak halde değilim. İşin kötüsü, kollarımı indiremiyorum. İndirsem, oralarına buralarına dokunacak hatuncağızların. El bu, rahat durmaz ki! Bir de ti'ye aldılar mı bu gençler adamı, tam ahırlar yanı!... Suyun varsa gövde, terle artık!...

Kollarım kırıldı havalarda dolaştırmaktan. Tutunacak bir yer de yok. «Aman canım, âlemin terbiyeli si ben miyim!» dedim, indirdim kollarımı. Uygur toplumda, ellerin ufak tefek yaramazlıkları önemli değildir. İyi ki yanımda yöremde, para babası kılıklı biri yok. Olsaydı, çattıktı belâya! Herif, çarığı vuraçaklar korkusuyla huysuzlandıkça, bizde ne sinir kalırdı, ne sabır!...

Otele koştum. Resepsiyonda bir not: «Nazif'ciğim, saat 18.30. Özür dilerim. Selâmlar. Fahri.» Biliyordum zaten, bu sonucu. Çıktım cad-

deye. Yağmur çiseliyor. Yapacak bir işim yok. Bir köşede bir kadeh bir şeyler içmek de var ya, canım istemiyor pek. Eee? En iyisi, eve dönmek. Karar iyi ama, nasıl uygulamayacağız? Hani araba? (İşte, teori ile pratik arasındaki çatışma ve uygunsuzluk buradan geliyor. Eve gitmek gerek, diyorsunuz. Evet, eve gitmeli. Eve neyle gidilir? Kendi arabanız yoksa, bekleyeceksiniz belediye otobüsünü. Hayır, ben hemen gitmeliyim, dediniz mi, o zaman, cadde den bir araba çevirip veya parktan bir araba araklayıp, moda deyimle kaçırıp, gitmeniz gerekir. Tabii, sonuçlarını göze almak şartıyla!)

Neden sonra, binebildim otobüse. Hattâ, bir köşeciğe ilişme mutluluğuna bile erdiğimi söyleyebilirim. Koltuğa kurulup da, ayakta kilerin hallerini dikizlemek hayli eğlenceli oluyor! (İşte, muhalefet karşısında, egemen çevrelerin tedirginliği buradan geliyor. Koltuktakiler sanıyorlar ki, ayakta kiler gelecekler, koltuklara kurulacaklar ve kendileri ayakta kalacaklar.)

Cebimden gazetemi çıkardım. Eve varıncaya dek okur bitiririm, diye düşünüyorum. O sırada, önümdeki kadın, sağ kolunu tatlı bir biçimde kaldırdı, çok uzun tırnaklı manolya parmaklarını havada bir süre tutuktan sonra, hedefini bulmuş bir jet-bombardıman gibi, tepesinde bir noktaya pike yaptı. Kabarık lâcivert saçların ütüsünü, kalıbını bozmamaya çalışarak, belirli bir noktayı kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı. O kaşıdıkcâ, benim içim geçti. Sonra el, geldiği hızla kalktı saçlardan, havada tatlı bir yay çizdi yine, dizlerin üzerindeki yerini aldı. Manolya parmaklardan ikisinde ağır yüzükler de vardı. Kulağımda bilezik şingirtisi kalmış olduğuna göre, kolunda da bir sürü bilezik olmalıydı. Yâni bol bilezikli bir kol, bol yüzüklü manolya parmaklar ve uçlarında uzun, tatlı mor, bakımlı tırnaklar...

Gazeteme daldım. Daha bir paragraf okumamıştım ki, kol, yine aynı rahatlıkla kalktı, havada tatlı bir yay çizdikten sonra, uzun tırnaklar aynı hedefe pike yaptı; kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı... Gözlerimi alamıyorum kadının başından! Lâcivert saç kalıbı hiç bozulmuyor;

manolya parmaklardan bazan biri, bazan ikisi, piyano çalar gibi, belirli noktaya dalıyor, kaşıyor, kaşıyor, kaşıyor... Bekliyor bir süre, sonra hemen başlıyor kaşımaya. Kaşıyor, kaşıyor, kaşıyor... Azıcık duruyor, yine ve birdenbire başlıyor kaşımaya. İçim gidiyor! Gözlerimi alamıyorum kadının başından ve tıknakların dokunduğu yerden.

Kaşıdı, bitirdi. Manolya parmaklar, saç kalıbından çıktı, havada tatlı bir yay çizdi yine, dizler üzerindeki yerini aldı. Kadının yüzünü merak ediyorum. Ah bir görebilsem! Solumda yaşlıca bir zat oturuyor. O yandan bakamıyorum kadının yüzüne. Sağım, pencere. Başımı eğince, cama çarpıyorum. Dert oldu içime! Bu lâcivert, bu pahalı saçların; bu, yüzüklerle donanmış manolya parmakların sahibi kadının yüzü acaba nasıl olabiliirdi?

Daldım yine gazeteme. Nerde kalmıştım, diye aranırken, kol yine kalktı. Kolla birlikte gözlerim de kalktı gazeteden. El, havada durdu bir süre, hedefini ayarladı, büyük bir isabetle pike! Kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı... Durdu. Bekledi. Kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı... Durdu, bekledi, kaşıdı. Hay Allah!... Aldı mı gövde mi bir kaşıntı! Saçlarının kökü, boynum, ense, sırtım, bacaklarım, göğsüm, koltuk altlarım, münasebetli münasebetsiz yerlerim tüm kaşınıyor! Sanki uyuzböceği dolaşıyor derimin altında. Başımı pencereden yana çevirdim, olmadı. Bir gözüm, kadının tepesinde. Manolya parmaklardan biri veya ikisi, duruyor, bekliyor, kaşıyor; duruyor, bekliyor, kaşıyor. Lâcivert saç kalıbının tek bir teli bile kıpırdamıyor. Uzun tırnaklar öylesine ustaca yapıyorlar ki işlerini! Sağ kolum kendiliğinden kalktı, başıma gitti ve kadının kine denk bir noktaya girdi yüzük parmağım; kaşıdım, kaşıdım, kaşıdım. Oh, hazmış be, zevkmiş be!

Siz, tilkinin nasıl pirelendiğini hiç gördünüz mü? Sırtında, yâni o güzel kürkünün içinde pire dolaştığını sezen tilki, koşarken, birdenbire durur, tutar soluğunu, dinler, pirenin yerini tesbit eder, sonra yine birdenbire, sivri burnunu tık diye daldırır tüyleri arasına, kazır, kazır, kazır orasını. Zaferle çeker burnunu,

aynı tempoda koşmaya başlar. Birden yine durur, ses almış gibi, dinler. Ne o? Yine mi? Vay hınzır pire! Hoop, sivri burnu yine dalar kürkün içine.

Kadının kolu, havada yine o tatlı yayı çizdi, manolya parmaklar, dizleri üzerindeki yerini aldı. Tilki bir türlü gitmiyor gözlerimin önünden. O, burnunu birdenbire daldırdıkça kürkünün içine, ben de elimi sokuyorum münasebetli münasebetsiz bir yere, kaşıyor, kaşıyor, kaşıyor. Aman Allahım, haz ki ne haz! Uyuz mu oldum, ne? En iyisi, gazete okumak ve ilgilenmemek kadınlara. Haa, nerde kalmıştık?... Bir gözüm, kadında ama. Kol kalktı yine. Başım da birlikte kalktı kolla. Kol, havada aynı yayı çizdi, belirli noktada durdu el. Yüzükler iri iri ve pahalı. Bileziklerin şingirtisi kulağımda. Manolya parmaklardan işaret parmağı ayırdı ötekilerden, sivrildi, sivrildi, hedefe yöneldi ve hadi, hooooop, pike! Kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı...

Felâket kaşıntı başladı gövdemde! Yanımdaki adamdan utanmasam, hart hart kaşınacağım. Oh, ne zevktir kimbilir, ne hazzır! Göğsümü kaşıdım, ense mi kaşıdım, başımın bazı yerlerini kaşıdım, olmadı. Kaşınının biteceği yok! Kadın hâlâ kaşıyor da kaşıyor!... Deli gibi bakıyorum kadının kaşıdığı noktaya. En az yarım santim kalınlığında kepek vardır orada şimdi, diye düşünüyorum. Kaşintım daha da artıyor. Ah şu kadının kafasını parmaklarının arasına alsam da, mıcıklaya mıcıklaya dağıtsam şu saç kalıbını, dağıtsam da, rahat etse kadın.

Kol, aynı yayı çizdi ve el, dizler üzerindeki yerini aldı. Fakat ben resmen kaşınıyorum! Felâket kaşınıyorum ben! Hele de boynum, hele de ense, hele de saçlarının kökü, hele de... Of! Oysa kirlenmiş olmam mümkün değil.

Kadını unutayım, görmeyeyim diye binbir konu getiriyorum aklıma, olmuyor. Bir gözüm mutlaka kadında! Yol da bitmiyor ki ineyim. Kol, yine kalktı. Kalkmasıyla birlikte ben, «Allaaaaah!» diye bağırmışım. Kendimi çabuk topladım ama, iş isten geçmişti; bütün gözler tizerime dikildi. Oteden biri de «Allaaaah, sana şükür!» dedi. Bir başkası daha... Kadın, hiç oralı değil. Sivri tırnaklar, pike uzaklığında duruyor, hooooop, pike! Kaşı Allah kaşı! Kaşıyor, kaşıyor, kaşıyor. Çıldıracağım!

İki durak beride indim otobüsten. Sırtımı kaldırımdaki akasya ağacına verdim, yumdum gözlerimi, bir güzelce kaşındım. Oh, dünya varmış! Olayı anlattım evde karıma. Güldü:

— «Kimbilir kaç gündür yıkanmıyordur o saçlar!» dedi. «Bir sürü para verip yaptırdığı saçların bozulmasını ister mi! Belki de takmadır da, altı kaşınıyordur.»

— «Eee, geceleri nasıl yatar bu hatuncağız?»

— «Bilir miyim ayol? Her halde, kalp gibi yatıyordur bir tarafı üzerine.»

— «Erkek? O zavalı n'apar? Mum ya bekçisi mi bu?»

Karım, koltuğa bıraktı kendini:

— «Erkeği düşünen kim, ayol? Sağtan daha mı değerli bir erkek? Saç bozulmasın da, varsın erkek bozulsun!»

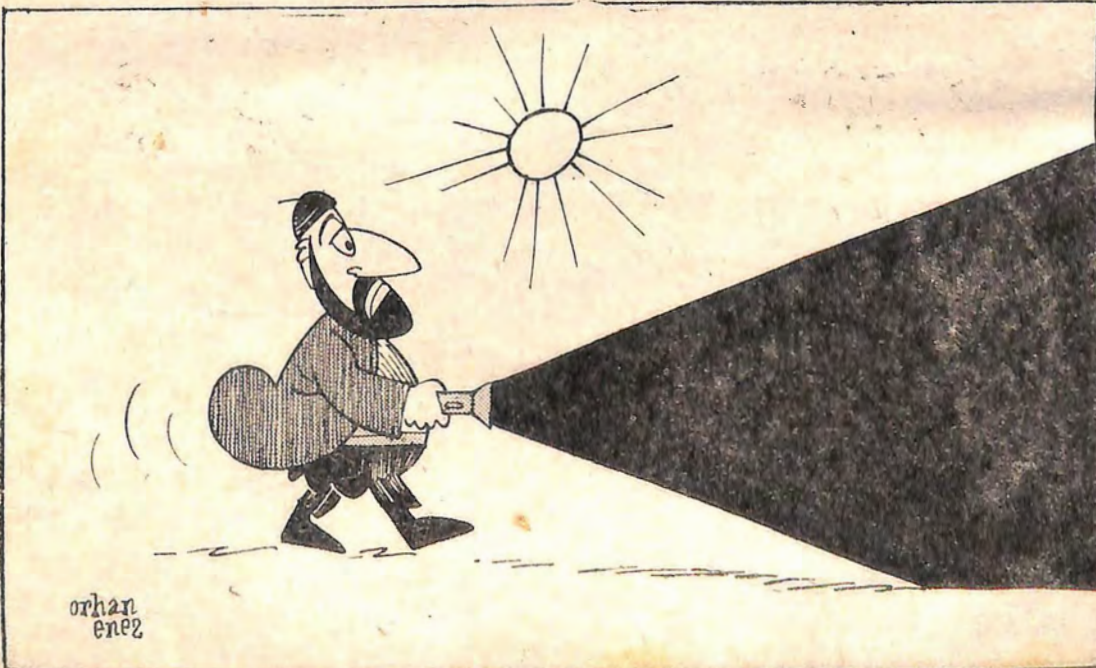
Otobüsteki kadın önündeymiş gibi sıktım dişlerimi, uzattım pençelerimi:

— «Sabunla şu kafanı be!»

Karım güler de güler!

— «N'apardım biliyor musun?» de dim. «O kadın burada olsun, alr makası elime, cıscavıak çıkarırdım kafasını! Saç dediğin tel tel, efil e fil olur be birader! Güneş görür, yel görür arası. Ne o öyle, dibi börtü böcekli çalıklar gibi? Tüh, sinirlerim bozuldu be yahu! Hanım, azıcık kaşı şuramı, n'olursun! Döşe me fırçası yok mu, sırt şu kafama, Allahşkına!»

KORKMAZGİL

orhan enez

GERİCİ'nin maceraları!

Can Bartu:

"Ben de
Gibbs traş kremi
kullanıyorum,,
diyor.

Sizde Can Bartu
gibi bol köpüklü
Gibbs'le traş ola-
rak sıhhatli bir
cilde sahip olunuz.

Spor asları Gibbs ile traş olur!

(İlançılık : 854 — 201)

1970 YILINDA 4 MİLYON

**İSTANBUL
ATAKÖY'de
35
APARTMAN
Dairesi**

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 — 199)

MİLLETLER GÜLÜ YOR

— Çoktan beri böylesine gü-
zel bir döğme yapmayı başara-
mamıştım!..

İnanç

Hoşsohbet bir adama sordular:
— Şansa inanır mısın?
— İnanırım elbet, dedi adam.
Aksi halde tanıdığını bir sürü be-
ceriksizin başarısını neyle adlan-
dırırım?

— Göz yaşartıcı bombaların kalitesi ne kadar da düşmüş!..

Belirti

Genç kadın, arkadaşına sordu:
— Son gördüğümde aşkınınız
durumu çok kötüydü. Hastalığı
geçti mi?
Diğeri cevap verdi:
— Şimdi çok iyi... Ayağa kalk-
tı ve yattığı günlerin parasını da
topluya aldı.

İnsan sevdiğini yemeli!

Konuğu olan beyazlara ziyaret
çeken yamyam reis, yanında o-
turan beyaza sordu:
— Kaynananı sever miydin?
— Elbette, dedi adam. Hem
çok severim.
— Servis tabağının solundaki
budu al öyleyse. Kaynananın ki-
dir!..

Şaka

Koşarak annesinin odasına gi-
ren bacaksız:
— Hizmetçimiz bir adamlı ya-
tıyor! dedi.
Duyduklarına inanamayan ka-
dın şaşkınlıkla basamakları iki-
şer ikişer atlayarak, üçüncü ka-
ta kadar çıktı. Dördüncü kata
tırmanırken, aşağıdan bacaksızın
sesi duyuldu:
— Anne!..
Durdu kadın:
— Ne var?
— Boşuna yorulma... Hizmet-
çinin koynundaki erkeği tanıyo-
rum!
— Kiymiş o utanmaz adam?
— Kim olacak? Babam!

Hayranlık

Bir İskoçyalı, arkadaşına bö-
bürlendi:

— Dün akşam balo dönüşü,
son derece güzel bir kıızı taksi
ile evine götürdüm.

— Yok canım... Kız çok güzel-
di demek?...

— Öylesine güzeldi ki, taksi
saatinin ne yazdığına bile bak-
madım da, şoförün istediği para-
yı hemen verdim!

Kim verir?

İki yayaya, beş arabaya çarp-
tıktan sonra otomobilini bir ma-
ğaza vitrinine sokan adama, tra-
fik polisi:

— Ehliyetinizi verir misiniz?

Diğeri:

— Yok ki, dedi. Benim gibisi-
ne kim ehliyet verir?

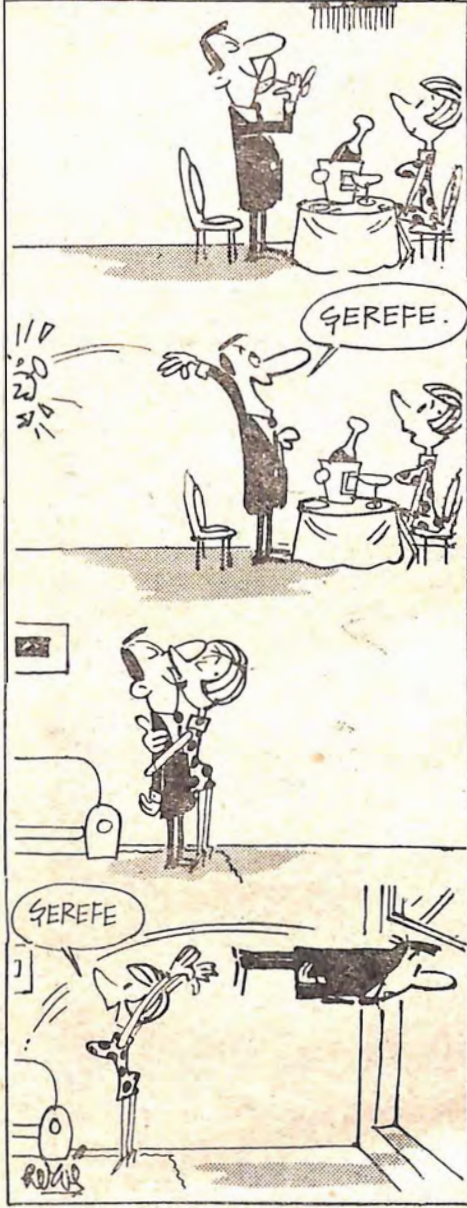
Son an

İdam mahkûmunu sabaha kar-
şı hücrelerinden aldılar, koridora
çıkardılar. Kollarına girip götü-
recekleri sırada ceplerini yokla-
yıp duran hükümlü:
— Sabırlı olun birader, dedi.
Gider ayak bir şeyimizi unutma-
yalım!

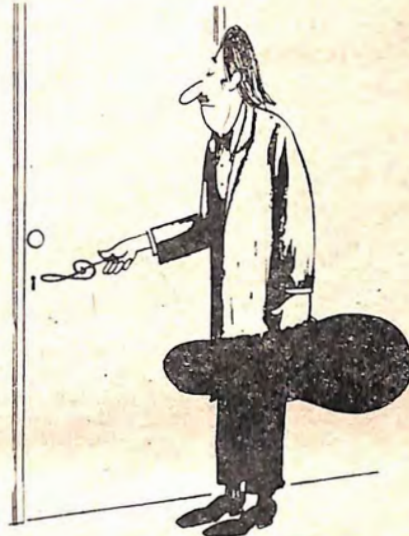

Yazısız

Dünya Karikatürleri!

YAZILI

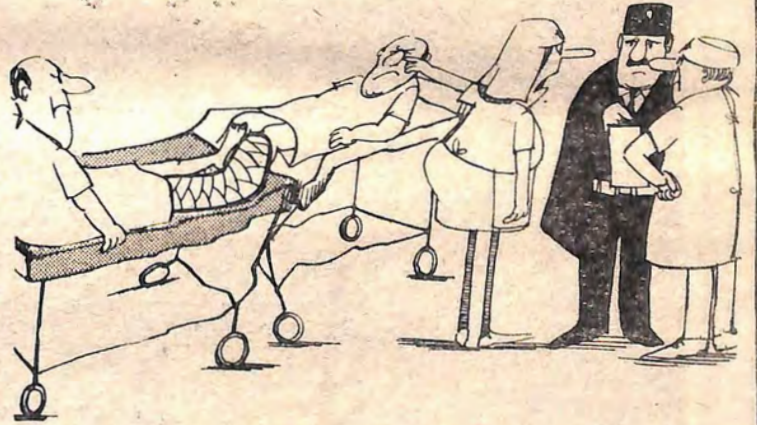
YAZISIZ

YAZISIZ

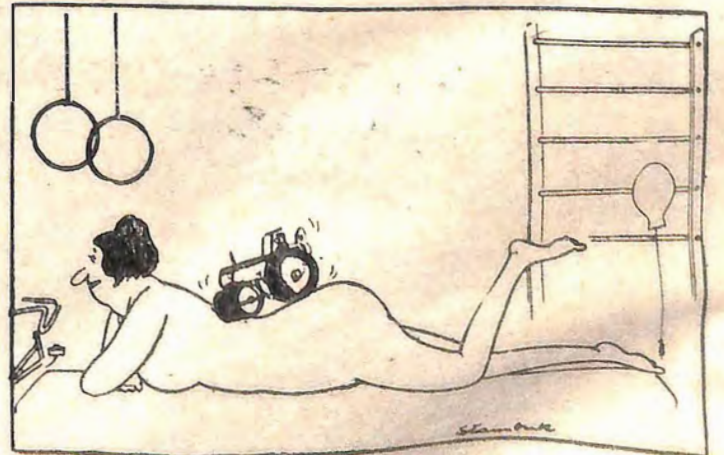
KISKANÇLIK !

YAZISIZ

—EVET, MÖSYÖ.. BEN UŞAĞINIZ GASTON.. MADAM JİMNASTİK YAPIYOR ...

YAZISIZ

kutlu olsun!..

1 çekilişte

20
MİLYON

**milyon bayramında
20,000'e yakın talihli
bayram edecek**

BU ÇEKİLİŞTE:

45

Apartman Dairesi

50 adet 100.000 lira

100 adet 10.000 lira

200 adet 5.000 lira

1000 adet 1.000 lira

ayrıca 16 000 adet
çeşitli para ikramiyeleri
talihlilerini bekliyor.

Bütün tasarruflarınızı yıl sonuna kadar
İş Bankasında toplayınız...
Milyon Bayramında bayram edecek
talihlilerden olmanız,
en büyük dileğimizdir.

TÜRKİYE

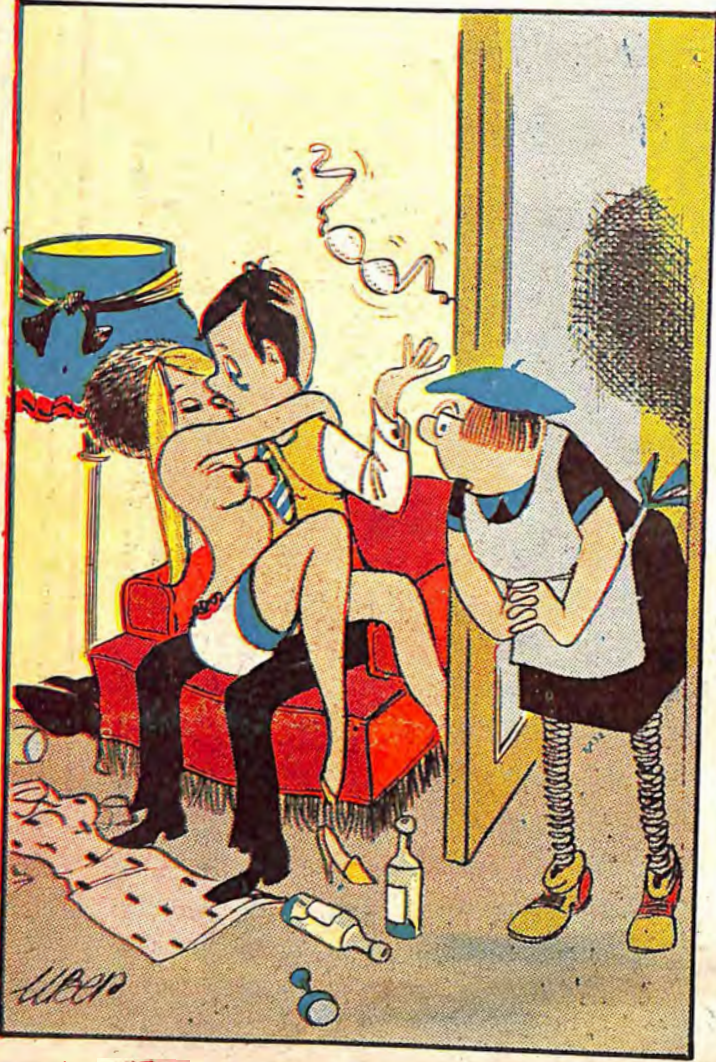

İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 4501 — 202)

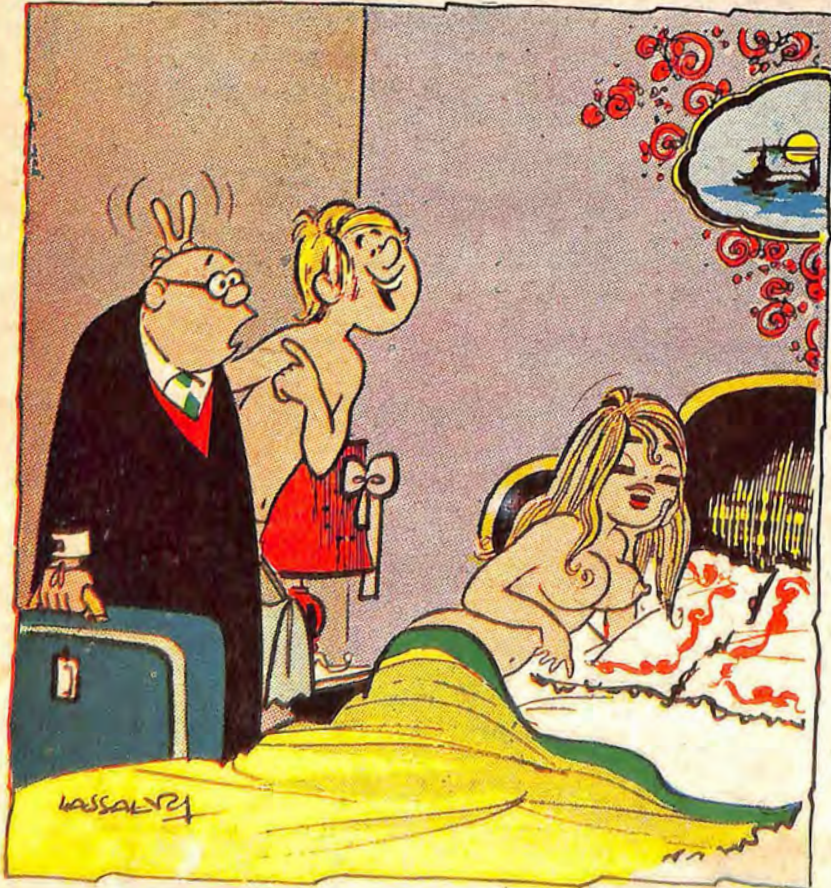
AKI

— PEKİ, BÜTÜN BUNLARI SONRA KİM TOPLAYACAK ?

— HOKKABAZLIKLARINI BANA YUTTURAMAZSIN HERİ

— AAA !.. Bİ DE GÜLÜYORSUN HA ?

— SONBAHARDA KAPALI HAVAYA ,DÖKÜLEN YAPRAKLAR
BAZİ ŞEYLERİ YİNE DE PEMBE GÖRÜYO
İNSAN !..